

ПУТ?

Зрењанин, Мај '95

* Публикација Узаврелих Тема * Лист Ученика Зрењанинске Гимназије *

ГОДИНА XX • БРОЈ 40 • ЗРЕЊАНИН
МАЈ 2015.

Двадесет година (и шта се променило)

Када сам позвана да напишем нешто поводом двадесетогодишњице гимназијског листа ПУТ, у чијем сам стварању и сама учествовала, прво сам се бескрајно разнежила, а одмах затим схватила – да сам диносаурус. Још горе. Двадесет година у животу једног диносауруса није било бог зна шта. Лишће опадне двадесет пута и олиста још двадесет пута, али сем тога не мења се много шта. Двадесет година с краја 20. и почетка 21. века, потпуно су друга прича. Раскрсница свега. Прекретница свачега. У ових двадесет година све се променило. Осим можда фризури моје професорке математике.

Зато ми је пало на памет да напишем текст о томе шта је све другачије данас, од времена када сам ја била новинар листа ПУТ и гимназијалка.

Да пођем од ПУТ-а. Насловнице су биле цртане руком, старинским пенкалимима, текстови писани на папири-ма из средине свеске, гужвани у руксацима и поправљани црвеном хемијском професорице Душице. Ишли смо на праве састанке редакције, није било мејлова да се преко њих договоримо. Месинџер? Писали смо графитном оловком по клупама поруке другарима у другој смени, то му дође нешто као месинџер.

Ван школе... Ишли смо у биоскоп, изнајмљивали смо филмове из видео клуба и књиге из библиотеке. Знате, све је ово данас лепо, торенти и таблети, ал' ништа не мења онај осећај кад коначно уловиш последњу непочитану књигу од Хесеа, негде затурену у библиотеци. И док читаш, препишеш у неку свеску све реченице које су ти се допале, јер не можеш после једноставно да их изгуглаш.

Имали смо Вујаклију уместо Вукајлије, "Просветину" енциклопедију уместо Википедије, тешке атласе уместо гугл мапа и "Хиљаду зашто – хиљаду зато" – наранџасту књигу која је имала одговор на већину дилема једног средњошколца. За све остало, ту је била "тетка Милка" са научног одељења градске библиотеке, увек са одговарајућом тврдокориченом литературом.

Кад сам ја ишла у гимназију није, очигледно, било Јутјуба. Имали смо, додуше МТВ. А понеко је имао и видео рекордер. И онда тако чекаш, цело преподне, да буде песма коју ти волиш, на пример, "I don't wanna miss a thing" од

Aerosmith, па брзо стискаш "rec" да снимиш на џиновску VHS касету. Безвезе је само ако одмах почињу да певају, јер нема шансе да икад снимиш баш од почетка. Ни касета није било на сваком кораку, па је преко Aerosmith убрзо стигла Cher са "Believe", а преко ње још брже Lenny Kravitz и "Fly Away". Мало је лакше било са аудио касетама. Могао си да шаљеш дописницу (знате ли шта су дописнице...? Правац google!) Драгстору 202 и да наручиш песму. Онда чекаш да у петак увече (можда) пусте, па снимиш. А онда, касету стрпаш у црвени "Сони" вокмен и правиш се важан. Како се и не би правио важан кад си вокмен купио од лове коју си сам сакупио кад си летос брисао шоферке на пумпи на београдском путу. А онда су те касете ишле, уз много лобирања, и на разглас и пуштале се за време великог одмора. Е, то је тек било нешто.

Јесте, постојала је фотографија, у свом праисторијском облику. Руски апарат, ролна филма, 24 снимка, правилно распоређена, три за дочек Нове године, десетак за рођендане и остало за летовање, па се на јесен све развије, и увек се некако нешто зезне, или се филм осветли или по сликама изађу неке жуте флеке, и тако.

У време кад сам била ученик гимназије, састанци са симпатијом су се заказивали преко фиксног телефона. Замислите, уместо једноставног слања смс-а морате да стрепите шта ћете "ако се јави његов тата". Нисмо знали ништа ни о коме, нити смо могли да проверимо на Фејсбуку. Причали смо да се упознамо, а уместо по "wall"-овима цртали смо и писали по папирићима, салветама, а некад бога ми и зидовима. Живот је био могућ и без свих погодности двадесет првог века. А био је и леп, колико год то сада невероватно звучало.

Па ипак. Једна ствар, јако важна, остала је иста. ПУТ. Постојао је, и даље постоји. Мењао се, јер смо се и ми и свет око нас мењали, али ту је. Докле год има ПУТ-а, цртаног и писаног, пенкалимима или пикселима и у њему наших и ваших прича... значи да смо - на добром путу.

ТРИ МУДРАЦА И ЦРВЕНА ОЛОВКА

- Зашто вам црвена хемијска толико светли, професорице Душице? - упиташе је уредници "Пут"-а у колору, на редовном састанку редакције.

Узе је она у руку, окретала, преврнула њоме, па отвори прозор и погледа горе, а тамо, звезда са три репа иђаше преко неба.

- Исто као и пре двадесет година, је ли тако Алека?

- Време је да им кажемо, Цицо - одговори јој она.

- Децо, довољно сте зрели да вам испричамо причу о... - светло се пригуши, однекуд лахор донесе мирис тамјана, а небо се обоји у црвено.

- Некада давно, међу зидовима овог здања ходаху три мудраца, Гошпар, Милехор и Иванзар. Један са делеког горја, други са пресахлог мора и трећи са густим руном на грудима. Имаху моћ, прејаку за своје године, те са њима муку мучисмо. Правише они своје зидне новине. Да не би ове исте

хемијске црвене, шта би било, не знам. Имаху и смисао за маркетинг, те своје текстове зидне украшаваху лепотицама голим и Иванзаровим цртежима салама са ногама. Срећом, сада су безопасни, један на рецепцији дрема, други вади праисторијске цркотине из дубина хадских, трећи на дебеломе Азурном морју ноге моча.

- Хоћете да кажете да су они...

- Да, децо драга. Ви сте наследници њиховог дела, једино што ходате по "Пут"-у, а не куда је коме драго. Видите ли ову звезду репатицу? Она означава само једно, да путем друштвених мрежа премошћавају даљине које их раздвајају и сакупљају снагу да изазову на мегдан црвену хемијску. Зато оловка и светли.

- Јесмо ли ми у опасности? - упита се омладина.

- А, не! Они на вас гледају као на милу, ванбрачну децу, пасторчад. Зато, кад их будете видели, окрените главу од њих, и газите само по "Пут"-у, који је оивичен црвеном хемијском.

- А шта ако нећемо? - упита неко у редакцији.

Од тих речи, трорепа звезда засија јаче, испунивши срца три мудраца топлином.

Коаутори: **Горан Васковић,**
Миле Пушкарић

Илустровао: **Иван Павковић**
матурирала 1997.

***Напомена:** Дан креативности и слободе изражавања омладине обележава се 30. фебруара

* PUT * ПУТ *

Maja 2015. obeležavamo jubilarnu godinu izlaženja PUT-a. Recite nam nešto o tome.

Dušica: Kada smo pravile plan rada za ovu školsku godinu, shvatile smo da je ovo dvadeseta godina izlaženja školskog lista i predvidele da se to skromno obeleži. Međutim, ta ideja kasnije počinje da

raste. Ja sam samo želela da pozovemo stare članove da učestvuju svojim prilozima, pa da izađe zajednički broj sadašnjih i nekadašnjih saradnika. A onda nas je moja mlađa koleginka Aleka elektronski povezala.

Aleka: Pošto sam sa nekim članovima prve redakcije PUT-a i dalje u kontaktu preko društvenih mreža, došla sam na ideju da oformimo grupu pod nazivom „PUT – 20 godina kasnije...“ i zaista se veliki broj bivših članova priključio. Naravno da je to podstaklo i više kreativnih ideja. Imali smo dva radna sastanka veterana i sadašnjih članova redakcije.

Rezultat toga je i ovaj broj i proslava koju ćemo zajedno organizovati 5. juna .

Dušica: Mi smo želele da organizujemo jedno okupljanje , gde bi se stari i novi članovi mogli upoznati. Međutim, ta ideja se širila sve dok Ivan Živkov nije predložio da se organizuje banket u Gradskoj bašti kako bi sve dobilo širinu javnog dešavanja. Sada radimo na takvoj organizaciji. Krenuli smo skromno, ali izgleda da je ovaj jubilej veoma bitan i bivšim i sadašnjim članovima redakcije. To nas, naravno, raduje.

Kako je sve počelo?

Milica: Uvek su postojale školske novine. Kada sam ja išla u školu, izlazio je časopis Zrenja u kojem je pisao Petar Lazičić, koji je kasnije bio prvi tehnički urednik PUT-a. Zrenja je bio list koji je sadržao đачke informacije o događanjima u školi, sadržao je i literarne sastave učenika. Kasnije je profesor Petar Bodiroga pokrenuo list U vihoru. Taj list je bio nalik književnom časopisu za koji su pisali i profesori i ugledni zrenjaninski pisci, slikari. Nakon tog lista, gimnazija dugo nije imala novine. Međutim, odjednom su u vreme ratnih devedesetih počele da se dešavaju neke zanimljive stvari

u školi. Primetili smo da su često počeli da izlaze rukom pisani tekstovi na oglasnoj tabli. To su bili tekstovi velikog formata i vrlo kritički i prema profesorima i prema državi. Bili su i često neprimerenog sadržaja sa dosta vulgarizama. Mi smo skidali te plakate, međutim, svakog dana su izlazili novi tekstovi. Tada smo Aleka i ja shvatile da

mladi imaju potrebu nešto da kažu, a nemaju gde.

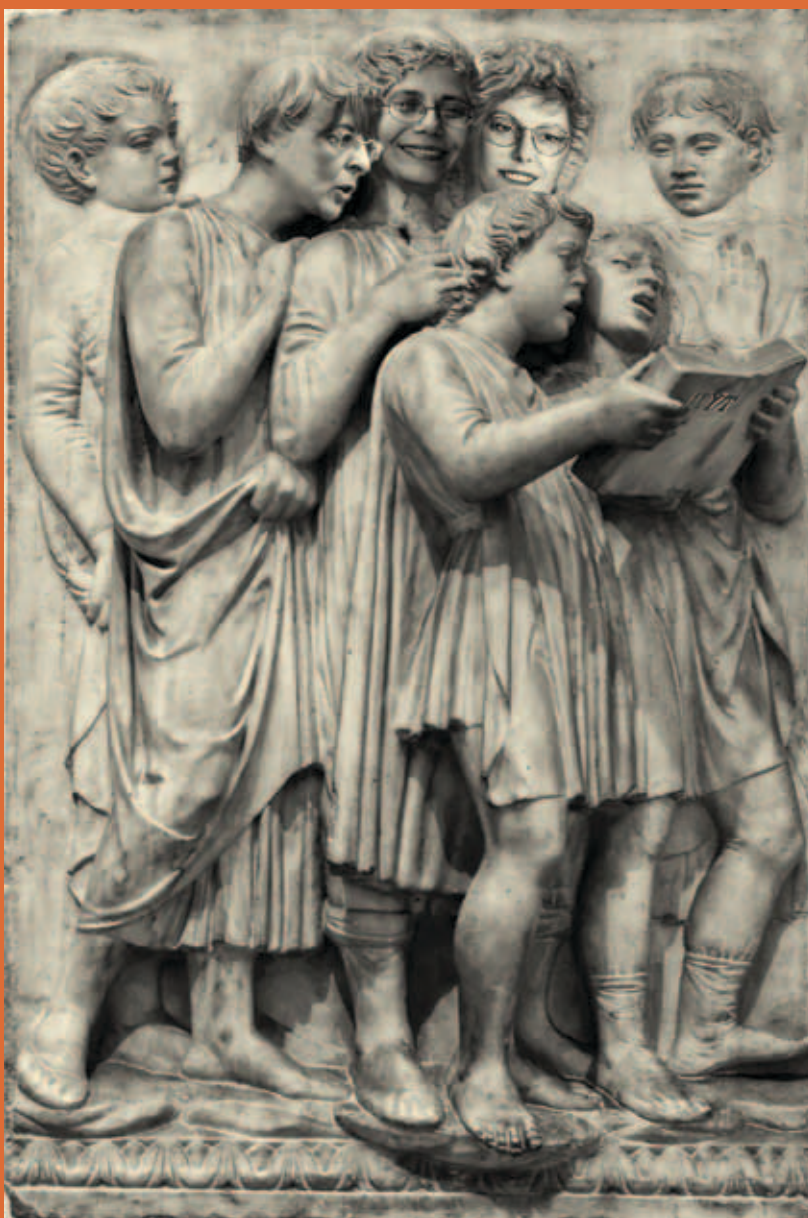
Aleka: Tadašnji direktor Miloš Milivojčev je, naravno, imao potrebu da utvrdi ko su počinio tih dela. Vrlo brzo smo otkrili ko stoji iza tih tekstova i tada smo došli na ideju da taj slučaj rešimo nenasilnim putem. Pružili smo im priliku da to što imaju da kažu, kažu na primeren način.

Milica: Tada smo imali zajednički sastanak sa direktorom i predložile autorima „zidnih novina“ da se oformi školski list. Đaci su se ljutili, jer su očekivali cenzuru. Međutim, odlučili smo da će jedina cenzura biti ta da u časopisu ne bude psovanja, napadanja i agresije. Kada su dobili podršku direktora, naše službe (tada nazvane PE - PSI) i profesora književnosti, đaci su dobili krila i shvatili su da umeju na lep način da kažu ono što žele.

Ko je sačinjavao redakciju?

Aleka: Od učenika, na početku, to su bili sami inicijatori – Ivan Pavković, Mile Puškarić, Goran Vasković i njihovi prijatelji Rastko Stefanović i Gabrijela Parigros. Vrlo brzo priključili su im se Ivan Živkov, Dijana Karuović, Nataša Gološin, Maja Marinkov.... Svaka generacija imala je sjajne članove redakcije, na žalost ne možemo ih sve nabrojati.

Dušica: Od profesora, prvobitnu redakciju sačinjavale smo Milica, Aleka i ja, mada se Milica, kada je videla da dobro funkcionišemo, povukla. Kasnije, nekoliko godina uređivala ga je profesorka Danijela Grbić, a poslednjih godina PUT je ponovo u našim rukama. Naravno, dobro saradujemo sa mnogim profesorima gimnazije koji svojim idejama i prilozima bogate list.

20

godina
kasnije**Kako je nastalo ime PUT ?**

Aleka: PUT je skraćenica od „Publikacija uzavrelih tema“. Ranije je na naslovnoj strani i pisao pun naziv. Međutim, posle nekoliko godina smo shvatili da list više ne sadrži uzavrele teme i ostala je samo skraćenica. Naslov je, naravno, ideja prve redakcije, njihov je i logo koji smo zadržali na naslovnoj strani.

Kako je nastajao broj?

Dušica: Tada, naravno, nije bilo kompjutera. Oni su rukom pisali tekstove koje sam ja čitala, ispravljala i vraćala im. Nakon toga smo zajedno čitali i komentarisali svaki tekst. Zajedno smo gradili novi broj. Mi nismo uopšte uticali na izbore tema. Jedino sam insistirala na tome da rečenica mora da bude jasna, logična i da poštuje pravopisne norme, a da ne vredi ničiji ukus, niti životni stav. Bili su veoma vredni i vrlo brzo su pisali tekstove, samo nedelju dana nakon zajedničkog sastanka na kom su se delili zadaci. Imali su vrlo široka interesovanja, svuda ih je bilo. Posećivali su kulturna dešavanja u gradu, mesta za izlaske, školsko dvorište... i od toga pravili priloge.

Milica: Ta prva generacija je bila i izuzetno duhovita. Oni su započeli sa kritikom, ali je kasnije od toga nastala fina, duhovita satira koja nikada nije bila sarkastična i uvredljiva.

Razlikuje li se rad u redakciji onda i sad?

Aleka: Ranije smo se mnogo češće sastajali, baš zato što nije bilo tehničke podrške, i vrlo rado se ostajalo na sastancima. Svi su bili zainteresovani da čuju ko je šta napisao i svi tekstovi su se čitali pred svim članovima. Uvek su komentarisali te tekstove i davali konstruktivne savete. Tu prvu generaciju su krasili i izuzetni crtači koji su svaki tekst ilustrovali. Broj je od početka do kraja bio potpuno njihov produkt.

Dušica: Crtač je na osnovu teksta pravio logičnu i motivski vezanu ilustraciju. Velika je razlika u odnosu na sadašnji rad redakcije upravo to što sada autori priloga nisu upućeni u sadržaj teksta nekog drugog saradnika. Nema interakcije kakve je nekad bilo. Oni su bili upućeni jedni na druge. Škola sada ima puno aktivnosti. Učestvujemo u brojnim projektima, putuje se i svako želi o tome da piše, tako da imamo puno informativnih sadržaja. Zadržali smo šarolikost, ali drugačije usmerenu. Naravno, uopšte ne poredim kvalitet, već samo različitost stila.

Aleka: Pre desetak godina je u redakciji PUT-a takođe radila jedna odlična ekipa. Članovi redakcije smatrali su da je izgled lista prevaziđen. Učenik Alesandro Simić tada je prihvatio da radi pripremu PUT-a, jer je želeo da ga promeni i osavremeni. Fotografija je tada dobila

veći značaj u odnosu na tekstove. Mi očekujemo da se ipak vrati snaga reči. Današnja omladina ima malo želje, ili hrabrosti da kaže svoje mišljenje, PUT je mesto gde se takve ideje neguju.

Da li je dvadeset godina PUT-a dovoljno? Da li mislite da su školske novine prevaziđena forma?

Milica: Nikako! Sada bi bilo najjednostavnije dići ruke pod izgovorom da postoje društvene mreže koje su možda čitanije. To bi bilo povlađivanje lenjosti. Mislim da je baš sad neophodno da se krene ponovo, da se budi značaj pisane reči. Da se podsetimo koliko je važno da fizički budemo blizu, da čitamo mišljenja međusobno, da diskutujemo uživo o određenim temama. Primećujem da sada đaci nemaju toliko ideja kao prethodne generacije, da nemaju samoinicijative da pišu. Treba da se ta kreativnost ponovo probudi. Koliko su društvene mreže dobre za komunikaciju, toliko uljuljuku u virtuelno, veštačko povezivanje. Koliko se samo puta danas dešava da sa ljudima preko računara divno pričate, a uživo ne znate šta biste im rekli. Ja verujem da je to strah od kontakta u četiri oka.

Dušica: I ne samo to, rad u „Putu“ može biti veoma podsticajan. Na primer, tri bivša učenika su izdala zbirke pesama (Dragana i Ljiljana su i za ovaj broj PUT-a napisale nešto u svom stilu, pogledajte), današnji akademski slikari, Gabi i Rastko, aktivni su u uzdrmanju duha kulturnog života grada (Muzej destrukcije je njihov) kao što su bili aktivni u redakciji PUT-a, a „internet“ književnik, Mile, nastavio je da piše sjajne satire savremenog života. Počeci njihove kreativnosti i posebnosti imaju korene u kreiranju duha školskog lista.

Milica: PUT nisu samo novine, on stvara lepe srednjoškolske uspomene i iskrena prijateljstva koja nas bogate.

Put na javi i u glavi

/// SONJA BOŽIĆ, MATURALA 2001. ///

Ja sam bivši učenik Zrenjaninske gimnazije i veliki sam putnik.

Moj put je krenuo iz Zrenjanina do Beograda. Iz Beograda se nastavio do Oklahome, Ohaja i Njujorka. Mojoj mašti ni to nije bilo dovoljno. Neopisiva želja da istražujem, otkrivam, pronalazim inspiraciju u novome, odvela me je na putovanja po američkim gradovima, a zatim me je vodila od Kine, Pakistana, Severne Koreje, Balija do Francuske, Holandije i Austrije, od filmskih festivala u Kolumbiji i Brazilu do Kanskog festivala, i, naravno, do Barselone!

A sve je počelo u učionicama Zrenjaninske gimnazije, gde nas je profesorka Cica inspirisala da maštamo, sanjamo, osećamo, razmišljamo, budemo slobodni... Do tada, jedino mesto gde sam imala tu slobodu bilo je kod kuće sa roditeljima. U maloj prostoriji gimnazije gde se okupljala grupa entuzijasta i sastavljala novi broj PUT-a, počela sam da tragam za svojim putem.

Ali, sva ta putovanja samo su me nagnala da još dublje tragam. Gde dublje može da se ide nakon svih putovanja, iskustava, priča...? Jedino gde sam posle svega želela da zaronim bilo je - u sebe. Nijedno mesto boravka, nijedan drugi

grad ili zemlja ne mogu da vam donesu potpuno ispunjenje duše srećom kao što to može snaga vas samih i vašeg uma. Pustite sebe da sanjate i maštate i to radite najjače što možete. Treba da budete hrabri, neustrašivi, autentični, da budete ono što zaista jeste i da se toga ne stidite, da volite, da duboko i iskreno volite sebe i druge, da prihvatate razlike, da oslušujete život oko sebe, da istražujete, da maštate, da sanjate i iznad svega da budete slobodni.

Naučila sam odavno da je nabitnije živeti u trenutku, jer prošlost je nešto što ostaje iza nas, proživljeno je i nepromenljivo je. To što se desilo treba pamtiti, bez opterećenja, kao vredno iskustvo, a ono što tek treba da se desi je život! Ali, kad se osvrnem i pogledam u prošlost, vidim šta je sve jedna mala prostorija u kojoj su se kuvale uzavrele teme, inspirisala u meni i gde me je dovela. Put koji prelazim od gimnazijskog PUT-a do mog životnog puta predivno je putovanje koje još uvek traje.

Pisati na temu bez teme...

/// DIJANA KARUOVIĆ, MATURALA 1997. ///

Kad god uzmem novi broj PUT-a u ruke, meni ne silazi osmeh sa lica. Emocije me obuzmu, kao roditelja koji gleda svoje (sada već punoletno) dete. Da li je moguće da je prošlo 20 godina od kada smo se prvi put sastali da pišemo za PUT?

Divno je imati priliku baviti se nečim što jako voliš i jedva čekam svaki jubilej PUT-a jer onda imam priliku da nahranim svoj mladalački duh i napišem par redova. Od momenta susreta sa profesoricom Dušicom i poziva da učestvujem u stvaranju jubilarnog broja lista, u mislima su počeli da mi se vrmaju fragmenti budućeg teksta i svoje ideje sam memorisala u mobilni. Zanimljiva i korisna neka stvarčica, 20 godina posle.

Kako je izgledao početak? Grupica đaka donosi svoje rukom (!?) napisane tekstove na sastanak sa profesoricom Dušicom Mitić i pedagogom Aleksandrom, tada Loci, čiji smo termin dogovarali tako što smo se sastajali na hodnicima ili, svašta od nas, kačili obavještenje na oglasnu tablu. Tekstovi se na sastancima čitaju i javno kritikuju

(hm, javno, ako se tako može nazvati grupica od 7-8 učenika, naspram sadašnjeg javnog, kada ono što objavite hipotetički može da vidi nekoliko miliona ljudi :)). U kojoj ste vi prednosti! Potom se ispravljaju eventualne greške, dodaju komentari, iskazuju pohvale. Liči li vam to na FB statuse? Ispravljene tekstove, kao u resavskoj školi, prepisuje ista ona ruka koja je napisala i prvobitan tekst. Nema Copy-Paste, nema Edit, nema Cut... I preživimo nekako. Put je nastajao i u onim trenucima kada po par sati nismo imali struje i kada smo po par sati imali struje. Pitam se da li bi SMART uređaji i tada bili tako pametni da nisu mogli da se napune. Baš da ih vidim da rade bez struje. :) Hoće, napretkom tehnologije, kada budemo slavili neki naredni jubilej PUT-a. :)

Ono što nam, na sreću, nikada nije manjkalo, bile su ideje. Jedva smo čekali da imamo priliku da intervjuišemo nekog od profesora i da ih pitamo ono što nismo smeli kao "obični" učenici. Biti u redakciji PUT-a uvek je bila privilegija, skromno ću reći, najboljih. :)

Prednost današnjih generacija gimnazijalaca, u odnosu na period kada sam ja bila đak i puštala muziku putem razglasa na velikom odmoru, jeste to što sada ako vam se ne sviđa izbor muzike DJ-a samo stavite slušalice u svoj telefon i slušate šta vam je volja. Ali, nemojte dozvoliti da, kada vas neko pita koliko brojeva telefona znate napamet, vi odgovorite: "Jedan, svoj."

Ništa se suštinski nije promenilo, samo formalno, a ljubav prema PUT-u je konstantna.

Ovaj tekst predajem u poslednjem momentu, kao i obično, jer neke stvari se nikada neće promeniti, bez obzira koja generacija je u pitanju. Shvatam koliko je porasla moja odgovornost, sada, jer želim da prenesem poruku mlađim generacijama da čuvaju svoj mladalački duh, da ga neguju i hrane, jer im to niko ne može i ne sme oduzeti.

I da, trudila sam se da budem kratka, da vas ne smaram suviše...

U cipelama jednog maturanta

/// NEDA MARINAC IV, ///

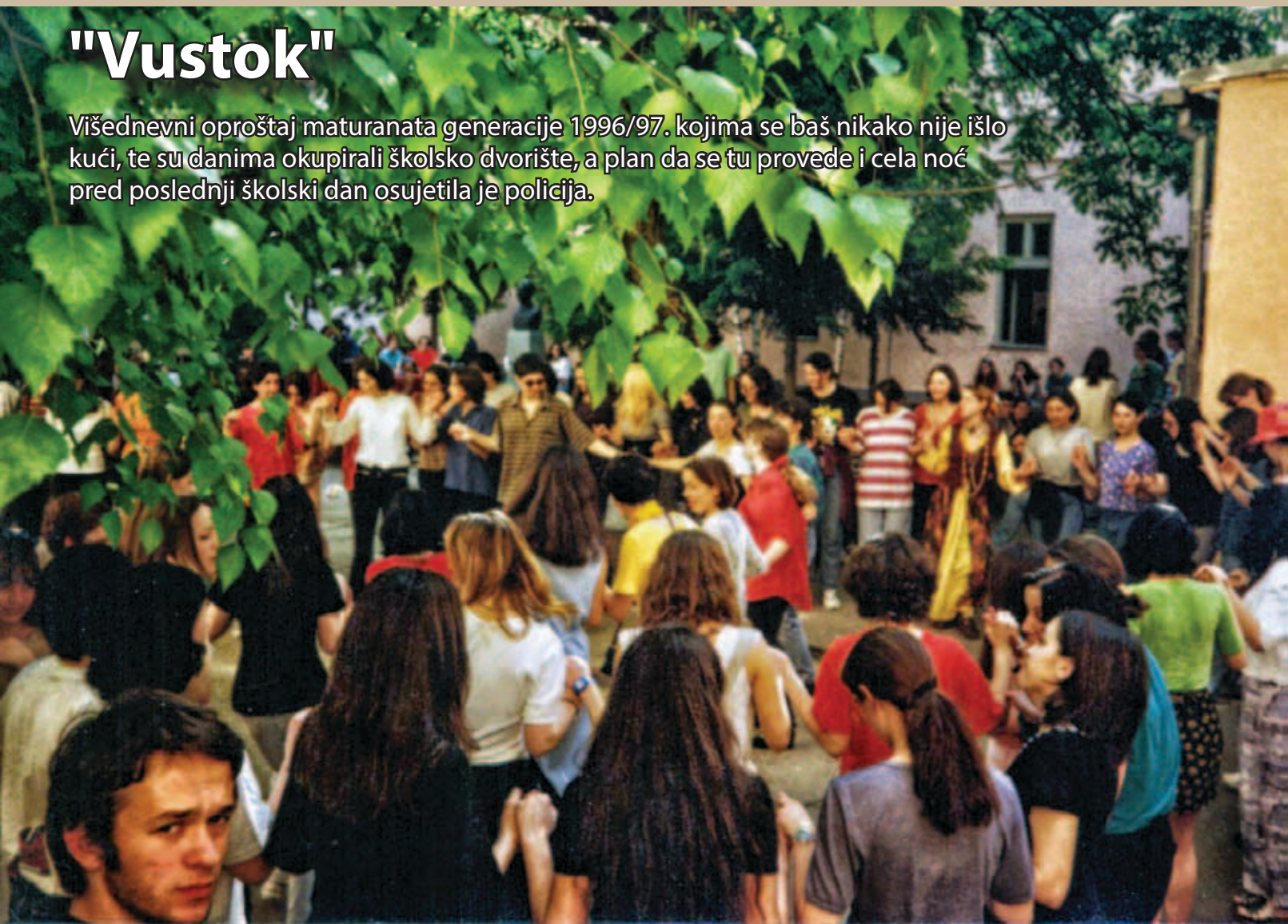
U cipelama jednog maturanta, maturanta koji korača smelim koracima ka završetku četvrte godine, koji ulazi u finale gimnazijskih igara, posmatram kroz kaleideoskop sećanja veterana, koji su nekada davno pisali istoriju. Oni su otišli davno, a čini se pre samo desetak proslavljenih Novih godina, nekolicine organizovanih matura i pre onoliko položenih prijemnih i matorskih ispita. Da li im po povratku u naše školske klupe, ova gimnazija izgleda tako isto, a opet tako strano... Deca, duhovni kosturi, kamen temeljac jedne epohe, ovu gimnaziju čine drugačijom. Svaka generacija sa sobom nosi more malih ljudi različitih sposobnosti i interesovanja, koji stvaraju oreol oko obrazovne ustanove sa dugogodišnjom tradicijom. To je tradicija koja nam zvanično nudi broj onih koji su postali slavni, uspešni u oblastima svojih delovanja. A senka tradicije nam šapuće

gde su svi oni ubijali vreme dok su donosili odluke da nonšalantno propuste po koji čas. Nije se puno toga promenilo, i mi smo tu, osvajamo nagrade, i opet smo tu da ispijamo kafe, tražeći ono malo vremena koje nam je dodeljeno u segmentu života zvanom "maturant". A opet, proletelo je brzo, kao da je juče bio prvi dan u gimnaziji i prvi susret sa sada tako dragim licima. Pitam se, šta li će posle određenog broja odlazaka na letovanja, zimovanja, posle nekolicine korinđanja i godišnjica, šta li će nam ostati u sećanju? Drugari koji su bili tu da isprate svaki lep i onaj manje lep trenutak u životu, profesori koji su samo svojim postojanjem uspeli da nas ohrabre ili sputaju u postizanju naših mladalačkih ciljeva? Školsko dvorište, u kojem smo ponekad provodili vreme, to gotovo prazno dvorište bez đaka? Više su nas magnetne sile vukle ka predelim centra i glavnih, poznatih uli-

ca po kojima smo se dobro kotirali. Ipak mislim da će nam se u sećanjima uklesati najviše onaj tamni oblak koji se već sada, polako formira nad gimnazijom, koji nadolazi i buja, i sa sobom nosi poruku, poruku koja u šiframa vremenskih prilika govori da je stigla jesen naših bivstovanja, da će uskoro dolazi sumrak naših školskih dana. Maturanti, spremite kišobrane svojih postojanja, osmislite rizinicu svojih gimnazijskih priča i polako krenite na put. Put ka formiranju svega onoga što ste iščekivali čuteći. A na ovoj adresi, našoj staroj, sve će naizgled biti isto. Trećaci će postati maturanti, doći će mali zburjeni prvaci koji će užurbano i u strahu da ne zakasne na čas, tražiti kabine po lavirintu naše gimnazije. Rekla sam, sve će biti isto, samo ćemo mi postati veterani.

"Vustok"

Višednevni oproštaj maturanata generacije 1996/97. kojima se baš nikako nije išlo kući, te su danima okupirali školsko dvorište, a plan da se tu provede i cela noć pred poslednji školski dan osujetila je policija.

КАКО ТО МИСЛИТЕ – НЕ ПОСТОЈИ ДИРЕКТОР ИНТЕРНЕТА?!

/// ГАБРИЈЕЛА ПАРИГРОС, МАТУРИРАЛА 1997. ///

Задржала бих се ја само на овом наслову, али би ме уреднице удавиле, или у најмању руку улупале двадесетогодишњим издањима ПУТ-а. А то не бих, имају тешку руку. Дакле писати се мора. А како то да изведе неко ко два'ес година писао није, осим статусе по Фејсбуку? (Добро, јесу генијални, ал'опет...). Ко ми је крив кад сам се у недостатку (непостојању) интернета кроз читаво школовање бавила скрибломанијом, па ме неки још памте, и сад, на јубилеј, зову да ужврљам реч-две! И опет, ко ми је крив, што сам са појавом интернета кренула у беспућа сурфовања, у очајничкој жељи да нађем тог директора интернета у ког сам платонски заљубљена? Писати се мора, сад шта је – ту је. Припрема за писање се састоји у смишљању 78 лажи које бих могла евентуално да испалим као оправдање зашто немам текст, и ту сам вансеријски талентована (то ме држи још од средње), затим ноћна мора - о чему ћу ког врага да пишем тамо неким...(смишљам друштвено прихватљив израз, доврага Фејсбуче, ти и твој сленг...)...тамо неким...ВАМА?!

И наравно, свако нормалан би рекао „Па ко те тера, немој, ако ти се не пише!“ и – био би у праву. Но, постоји та једна мала ствар што помера задњицу, боцка ко пластифицирана етикета, жуља бре к'о камен у ципели, и потпуно је ендемска појава, а зове се ОДГОВОРНОСТ. Е ту смо! Сврби ли вас то? Мене јако. Та глупа ствар ме је и натерала на скоро све поступке у животу, доврага с њом...али истина је. Не волимо да причамо о томе, а и блам је. Да, данас је блам бити одговоран. Некако, мање смо кул кад то поменемо. Гурамо је у фиоку кад дођу гости, срамота је. Ако случајно и приметете, поцрвенимо, као да смо у гаћама дошли на писмени. Али ево, разгаћила сам се пред вама и остала жива. Не знамо се, а и може ми се.

Кад кажем одговорност – на шта стварно мислим? Мислим на одговорност над сопственим животом. Над одлукама које доносим, или не доносим, и последицама које следе након свих мојих одлука. Аха, није више онако забавно, а? Па и није. Мада може да буде – опет зависно од ваших одлука и тога колико сте одговорни. И тако у круг.

И поред оних 78 лажи које сам смислила да се извучем из писања овог текста, заправо, мене прву ужасно нервирају изговори, нарочито они које вређају интелигенцију сваке особе до које држим. То је опет нека врста одговорности, и то егзистичне помало. Пођите од себе, не волите када вама то раде, те имајте на уму да осим вас, постоје и друга интелигентна бића на планети (ох забога, истина

је!), приметиће када покушавате да их направите глупим. Радите на својој емоционалној интелигенцији, она се стиче, а за њу вам је потребно стварно да не будете тупације, остало иде само од себе. Нема ништа тужније него бити тако млад, а тако тупав! Е, после је лако и са одговорношћу. Пробајте да вам не буде баш сваки пут неко други крив јер нисте постигли оно што сте замислили, или још горе – обећали. Пробајте, јер врло ускоро, још сутра, улазите календарски

у онај одељак када сте (бар правно гледано) потпуно одговорни за све. Знам, фуј. Лепше је кад је неко други забрљао – што немате све-ску, што сте за-спали, што вам није био дан...и шта год већ данас смишљате. Јесте, лакше је...али није лепше. Бар мени. Јер на крају све-га, не знам коли-ко је баш кул по-гледати се у огле-дало и рећи се-би – ја ни на шта не утичем, одлу-ка није моја, ства-ри се дешавају

мимо моје моћи одлучивања, други су решили, нисам ја... Колико менталне и емоционалне снаге је само потребно уложити да се помире та два сукоба у нама – пред другима рећи „Заболе ме баш“ за све што нисмо постигли, а себи признати да нисте били у стању јер _____ (допишите пригодан изговор). Мислим, може се...ал' онда завршите као матора гунђала којима је све и свако на овом свету кривац што су јадни, бедни и несрећни. Да, зна свако од нас бар једног, и ужасно нас смарају. Мислим да је управо у преузимању одговорности један од кључева успеха. (Нисам 100% сигурна, јавићу вам кад коначно нађем тог директора интернета). Будите одговорни за своје речи, рачунајте на то да њих неко чује и осећа. Будите одговорни за своја чињења, али исто тако и за своја нечињења. Ваљда је најгрђа она савест која пече након што сте нешто могли да учините, а нисте јер...ето, било вам је цимање. А слична ситуација и прилика поновиле се – никад.

И још једном да поновим, то, са том одговорношћу уопште није тешко – ево вам мој пример: уместо да се извучем из обавезе као свака нормална особа, јер не знам о чему бих писала – ја преузех одговорност и управо о тиме написах текст. Роба рибичи гризе реп, тај рад. Алека и Цица ће ми (надам се) поштедети живот, а ја могу мирно сада да наставим да се бавим Фејсбуком и потрагом за тим директором. Ако га стварно нема, к'о што злобници тврде, ево ја ћу се кандидовати за његово именовање. И маните ме више са писањем, ја бих само да сурфам и кликћем и гледам лепе шарене слике по интернетима разним ☺

МУДРИ, ХУМАНИ, ЛЕПИ

Постоји једно место на свету, где ама сви људи имају ове три набројане особине. Не, то није Русија. Није ни Америка, ни Немачка, ни Шведска. Богме, није ни Србија... То место се зове:

FACEBOOK.

Готово да на прсте једне руке могу набројати особе које не припадају овој заједници, а моји су како се то зваше, чек' да се сетим... Да, пријатељи! Али, они, вештачки, из реалног света. Нису ми баш тако драги, као ови, прави пријатељи, са фејса. Верни моји другови, како вас волим! Узвраћам заправо, вашу љубав! Ви гледате како моја деца расту, из фотографије у фотографију, волите то и дајете ми до знања лајковањем. Када објавим да смо нашли три мачета на путу и усвојили их, јављају се они други, који пак, воле животиње, ценим и ваш труд. Како ли је дирљиво, када испод слике, тек окачене, почну пљуштати коментари:

- Swaaaatkisssss!-
- Pu, pu, pu!-
- Jaaaaaaw!-

Да не будем лажно скроман, ја сам много лепши на фејсу, него у природи. Прво, зашао сам у године, када свака наредна очупа три реда косе и дода коју килу, па оне из млађих дана не дирам. Друго, захваљујући дигиталној фотографији, и мобилним телефонима са камером, могу да се сликам све док не изгледам лепо.

А то је, у неку руку и обавеза. Не смем заостајати за оним лепотицама и лепотанима, који поред увученог стомака и напућених уста, позадину украсе и неком егзотичном дестинацијом.

Зато целе године штедим, не бих ли и ја, свој зид украсио собом, а иза се лепрша грчка или турска застава, тек да се зна! Већ сам се и у позама извештио, увучем стомак, разбацам рамена, мало дигнем главу, да се не види ћела и гроник, па ако баш нисам сигуран у количину лајкова, пригрлим децу.

Ако се стрпите, па фотке са зимовања објавите лети, а са летовања зими, растурили сте од лајкова! И албум морате назвати адекватно, рецимо, особа сте женског пола. На пример, " Само ја, и море." .

То се обавезно отвара и гледа, верујте. Ту морају бити уврштене виршла ноге, тј. бутнови, па плажа, па пучина сиња, онда једна у лаганом хаљиници, која се од ветра задиже, једна са шареним коктелом, те прегршт оних, где дама лежи на самој разделици копна и мора, окупана таласима пенушавим. Глава мало забачена, лице замишљено, страсно, како само туриста луталица има када се одомаћи негде.

Мушкарци морају, ипак другачије приступити задатку. Пре свега, увек у руци мора бити локално пиво. Обавезно скакање са високог места у воду. Шта још... Да! Јахање туђег паркираног чопера, док газда не гледа.

На фејсу сам много тога научио. Није то губљење времена, затупљивање, 'ватање зјала и зверање у непознате женске. Далеко од тога! Ту се учи, духовно продубљује, јер нема нигде такве концентracије мудрости на свету, као на фејсбуку. Ево, пар примера, па сами просудите:

- Човек није човек, док други у теби човека не виде - *Миритх Џонсон.*
- Можеш тугу избацити из срца, али срце ти остаје - *Сара Буфон.*
- Непријатељи ће сами доћи, пријатеље мораш звати - *Харас Поатје.*
- Роки, победи! - *Едријен Балбоа.*
- Кувано јаје - *Салвадор Дали.*
- Со, ким и слатка паприка - *Миле Пушкарић.*

Ето, само делића онога, што те чини мудријим и бољим док дане проводиш уз фејсбук.

Хуманост! Да, фејс врца од хуманости! Не прави разлику у даљини, боји коже, старосном добу или је ли у питању човек, или животиња. Ево како иде просечна преписка. Рецимо, у Куршумлији је неко нашао два мачета. Особа из Сенте то шерује:

- Два слатка малишана, траже дом. (фотографија мачића).
- JAAAW SWAAATKISIII! - коментарише напућена, прсата цура у доњем вешу, по имену Лавица Дођем Издоминирам Одем, попуњени профил.
- Ja bi ih stvarno uyela ali puno radim hajde ljudi yaista treba biti covek pa pomoci. - рећи ће друга, под именом Мала Сирена, попуњен профил.
- Kakvi macici uzimam obe, av, av, av! - јавља се Сике Само BMW.
- Sike mal0 je takvih kao ti brow0! - Лавица одговара.
- Jebo bite - рећи ће Сике.
- Marsh pr0stachin0! - наваљују на хуманог Сикета и Мала Сирена и Лавица Дођем Издоминирам Одем, попуњени профили.

/// ИЛУСТРАЦИЈА: RASTKO STEFANOVIĆ, MATUREIRO 1997.///

Е, сада одох, да видим имам ли нових захтева за пријатељство! То ме увек орасположи и обасја дан сунцем. Замислите, неко тамо, ко ме и не познаје, жели да ми буде пријатељ! И то све више, морам истаћи. У почетку је било скоро немогуће, да средовечна особа мушког пола добије френдс риквест, али сада сам постао популаран, па позиви само пљуште, људи ме воле, шта ћете, да видимо, ко то жели са мном друговати... Аха, ево, шта сам вам казао! Цвећара Цвеће, Гипсани Спунтени Плафони, Мушки Сатови Зрењанин, Све За Кућу, Анита Надоградња Ноктију, Моторне Тестере Сервис Продаја желе да ми буду пријатељи! Ма стварно сам омиљен! Све вас прихватам, драги моји!

Holivud je ubio nečiju dragu

/// JOVANA TODORVIĆ - ENA III₂ ///

Holivud je ubio nečiju dragu negde na putu za Detroit.
 Gomila zgužvanog metala,
 Minduše u krvi.
 Imala je viski u svojim venama,
 Neprospavane noći u plavim očima,
 Ugovor na zadnjem sedištu,
 Karijeru u usponu,
 Prašinu na registraciji,
 Sliku na nečijem zidu,
 Zaustavljenu kazaljku na 120 milja,
 Pregršt obećanja.
 Mnogo toga je imala...

Stvara se nova priča.

Producent: Imaš li fotografije?

Fotograf: Da, odlične su. Lice joj je ostalo nepovređeno. Izgleda kao da spava.

Producent: Uvek je znala da se slika. Ali šta sa mindušama?

Fotograf: U krupnom planu poprske krvlju. Fantastika!

Producent: Okej, štampaćemo to na majicama.

Fotograf: Šefe, a moj procenat?

Producent: Pet posto. Ni cent preko toga!

Pitanje

/// JOVANA TODORVIĆ - ENA III₂ ///

*Osećaš li kako ljudi smrde na ulicama?
 Primećuješ li bolest kako se širi poput zaraze?
 Ona se prenosi putem reči,
 Putem malih i velikih laži,
 Putem pogleda...
 Ona preko gena truje našu budućnost!
 Dehumanizuje nas,
 Obesmišljava nas,
 Uništava nas!
 Tiha smrt dolazi...
 Ona kuca i na tvoja vrata.
 Da li ćeš ih otvoriti?!*

Кимберли

Недеља.

Будилник се покварио и пробудио ме раније него што је требало.

“Једна немоћ”, мислио сам” умела ме је пронаћи и у сну”.

Иако сам рукама обухватио ноге под чаршавом, и у њих зарио браду, знао сам да је под хладан, а радијатори искључени.

Никад нисам волео осмоспратнице, птице су јутрима слетале на кровове солитера преко пута, то ме је успављивало и враћало мислима за које сам будан био убеђен да су одавно мртве.

Слушао сам пољупце за лаку ноћ и добро јутро кроз танке зидове што су нас делили са светом, онда сам се грехотом смејао све док се и она не би пробудила.

Док је у празне коцкице уписивала синониме и географске пределе, вене на њеним рукама необично би се задебљале, а врхови прстију заокружили као незреле трешње.

Умио сам лице хладном водом и враћам се у собу по кључеве од библиотеке, тамо је гомила нових књига и задржаћу се до касно.

Док сам отварао фиоке чућећи између огледала и зида, чух да је упалила радио.

Пратио сам како боса хода до купатила.

Низ њене ноге споро су се сливале капљице воде, отворила је врата терасе.

Сео сам на под.

Кроз собу је прошао топли зрак сунца И док жмурим, вода коју сипа у цвеће као да пада по мојим капцима и хлади их споља.

Улази у собу и чешља се зурећи у зид.

Лице јој се зацрвенело, а усне прокрвиле И добиле бледороза боју.

Њене тамноплаве очи биле су исувише живе спрам боје њене коже.

Завезала је косу у реп и села за сто руку склопљених у крилу.

Стао сам пред њу и пред себе с питањем које нисам смео да изговорим.

Груди су јој се испод кошуље дизале у кратким размацама, знао сам им облик, осећао сам их у својој шаци.

Погледала ме је очима крупним као у срне које је зауставила на мојим рукама.

/// Љиљана Ђурић, МАТУРИРАЛА 2010. ///

Очевима

На свету постоји пуно места на која можеш да одеш, а мало је оних на која увек можеш да се вратиш.

Свуда је превише гласова, превише смерница, превише замки, превише камења: за прескакање и саплитање.

А у тих хиљаду ликова, у том мноштву свега, постоје једне очи које те увек прате.

Некад им видиш сенку, некад не.

Постоји једно биће које замишља како дишеш чак и кад ниси ту. Које те чује како се смејеш чак и кад ћутиш. Постоји једно биће које је предодређено да те воли више него што воли себе.

Један човек, наизглед мали наспрам света, који је изабрао да му љубав буде начин живота.

Једна тиха особа која само мимиком може да те доведе до напада смеха или до бујице суза.

Та твоја особа не иде никауда.

Можеш да му се попнеш на главу, да вичеш, да побегнеш, да се инатиш или да уопште не слушаш.

Та твоја особа је стражар твог живота.

Чувар твојих леђа.

Та особа има легитимно право да те угуши својом љубављу. Зато што си део његовог космоса и зато што ћеш бити и када се његов пресели далеко одавде.

Приметићеш, с годинама, да имате сличан нос или сличне очи.

Можда те некад и изнервира што ће често знати доста о теби.

Онда ће те занимати шта то о теби зна, а ти још код себе не примећујеш.

У једном моменту живота, схватићеш да је та особа у твојем животу толико важна да то не умеш ни да објасниш.

На тату имаш легитимно право, заувек.

Наравно да је најбољи на свету, не зато што стварно то јесте, него зато што је твој.

На тај космос си претплаћена још док тога ниси била свесна. И сасвим је у реду да се чврсто држиш за оквире тог космоса, јер је на свету мало особа којима увек можеш да се вратиш.

/// Љиљана Ђурић, МАТУРИРАЛА 2010. ///

SMRT NAS SE NIŠTA NE TIČE, JER DOK IMA NAS NEMA SMRTI, A KAD DOĐE SMRT NEMA NAS

/// NEDA MARINAC IV, ///

“Evo jedne male činjenice- umrećete.

Da li vas ovo brine? Uveravam vas- nemate čega da se plašite. Molim vas da budete mirni, uprkos malopredloženoj pretnji. Smrt je ishod.” (Kradljivica knjiga, Markus Zusak)

Desiće se jednog dana na autoputu dok budemo žurili na posao, tuđom ili svojom greškom. Jednog jutra nećemo se probuditi zbog teške bolesti koja je svojom cenom platila monopol nad našim telima. Ili ćemo u jednom trenutku ,pod utiskom privida da držimo konce u svojim rukama, samovoljno prekinuti život.

Smrt ponekad žuri i stigne prerano. Da li po kazni ili po nagradi? Kad je ona nagrada? Onda kad nad sopstvenim životom gubimo kontrolu i život nam klizi niz prste i ne daje zauzvrat ono čemu smo se nadali. Kazna je, međutim, kad imamo sve, a izgubimo sebe.

Smrt je crna rupa koja nas privlači silom gravitacije i uvlači u sebe kada ispunimo određeni fond godina, staž iskustva i bonus ljubavi. To je sekund, treptaj koji sledi posle poslednjeg udisaja koji

odiše našim životima i pričom naših sudbina... Smrt su sve neostvarene ambicije, sve želje i čežnje, neizrečene reči i neiskazane ljubavi. Smrt je naš neprijatelj. Neprijatelj koji nam poklanja kartu u jednom pravcu za univerzum večnog života, slave i neprijatelj koji nam daje priliku da ostvarimo sve što nismo uspeli u ovozemaljskom životu. 21 gram naše duše će se ukrcati u voz bez povratka. 21 gram ćemo jednom biti mi.

„Bežeći od smrti - ljudi trče za njom.” (Demokrit)

Od straha od prekratkog života ljudi čine pogrešne poteze. Menjaju pešake za kraljicu i budu matirani. Jurišaju, žure, trkaju se sa životom i u toj žurbi naiđu na slepu ulicu gde ih čeka neprijatelj. Stigli su do kraja i početka jedne beskrajne kolotečine. Sama pomisao na smrt u nama budi poriv straha i želju za životom.

Budi u nama:

- pitanje: Kako će ostatak sveta živeti bez našeg postojanja

- želju: Da ne budemo zaboravljeni

- činjenicu: Sve će ići svojim tokom i sve će biti isto, samo nas više neće biti. Čekaće se zore, pevaće se neke nove pesme, a naše korake pamtiće samo iste, stare kaldrme kojima smo nekada prolazili gazeći život.

-i na kraju, zaključak: „Smrt briše samo nestvarne veličine, a istinske učvršćuje i uzdiže” (Ivo Andrić)

Tolstoj je rekao: „Ti se bojiš smrti, ali zamisli šta bi se sa tobom desilo kad bi mogao večno da živiš takav kakav jesi”. Gledam kako se sistemi vrednosti gube, menjaju, dolaze bolesti, a sve više odlazi porodica i prijatelji. Da li je to uteha ili spoznaja da je prirodno umreti baš kao što je prirodno i roditi se? A život, život se nastavlja kroz ljude, priče, slike, uspomene... Kroz znanje, sećanja, kroz istoriju i potomke.. Život se nastavlja i prenosi sa kolena na koleno... Život nema kraja...

Upalimo svoju prvu vatru

/// DRAGANA MOKAN, MATURIRALA 2001. ///

Okrećemo se
Ali se stalno
Susrećemo sa zidom.
Mlataramo štapom,
Premeravamo krila.
Sivi ljudi
Sa šeširima visokog oboda
Uče da govore iz trbuha.
Svi u gradu
Menjaju frizure.
Šarolik sloj buđi
Plaši male bube
Koje se dave po barama.
Svuda oko nas
Zid
Ne dozvoljava nam da prodemo.
Bogovi se vuku
Za brade.
Štapovima od slonovače
udaraju nas po glavi

I slabinama.
U trenutku kad i sami
Postajemo skamenjeni
rame uz rame
Neko
Verovatno
Pružaju ruku
Verovatno se pomera
Suprotno od onoga
Kako su mu rekli.
Grede venčanice
Od čelika
I stakla
Počinju da pucaju.
Malter da se ljušti.
Kao
Ošurena koža.
Čusmo kako se otvaraju bezbrojna vrata.
Osetismo toplotu sunca nad glavama.

КРАТКА ПРИЧА О ЖИВОТУ

Вече је провео у пећини. Планински ветар свирао је лану мелодију у његовом уму, но тај звук није могао допрети до пустиње која му се стварала у души. Изашао је на отворено и дао себи времена да прилагоди очи зрацима јутарњег сунца. Са места на ком је стајао, поглед је био чаробан. Густа шума прекривала је већи део планине и он се запитао какав све живот тече у њеним дубинама. У даљини је угледао варошицу. Куће су изгледале као дечје коцкице неравномерно распоређене у магли. Да је који други човек у том тренутку стајао на његовом месту и напунио плућа чистим планинским ваздухом и мирисом нетакнуте природе, вероватно би му кроз тело прошли трнци повезани разбацаним сликама прошлости. Он није осетио ништа. Задржао се неколико тренутака гледајући у хоризонт. Шта ли још постоји тамо?

Била је то прва ноћ коју је провео на отвореном. Мислио је да ће га то ослободити. Када се пентрао узбрдо како би стигао до пећине (за коју је чуо у гостионици у којој је боравио две вечери раније) све о чему је могао да мисли је слобода. Осећао се отуђено и болесно окружен људима и мислио је да ће се тамо коначно опоравити. Ипак, све је било исто. Без бесмислених прича, без аутомобила, без светлости и новца, без посла, а опет – тако усамљен. Где је живот?

Подигао је ранац и полако кренуо да се спушта низ планину. Повремено би нагло застао на неколико тренутака.

Тло на ком је стајао било је пуно разложеног живота. На тренутак је пожелео да остане ту, да сачека, да иструли и да се споји са земљом. Ипак, то је све била само краткорочна мисао, која је прошла након што је кренуо у правцу села које је угледао са врха планине. Унајмиће собу. Опет ће пустити воду из цеви да му се слива низ кожу, слушаће људе које не познаје како причају о стварима које га не занимају и никад неће престати да се пита. Када у човековом животу ништа није постојано, његове мисли ипак опстају, а знао је да су оне ретко када пријатан сапутник.

Цивилизација му се смејала у лице. Било му је чудно што је био човек. Плакао је кад никог нема. Смејао се пред публиком. По-знавао је човека који је био нико – умро је сам. Познавао је човека који је остварио све – умро је сам. Свеједно. Пролазио је између кућа и глава му се вртела од сазнања да је окружен творевинама људског рода. Где год да се окренуо, сунце је пресијавало остатке неког постојања који је сливао по вароши, заголицао му је желудац и подсетио га на значајну ствар. Ја сам само живот. Ништа више.

/// ДАМИРО ВАСИЋ, МАТУРИРАО 2013. ///

Доста

*Желео сам да покушам поново, пао сам.
Желео сам да се потрудим више, згажен сам.
...Доста!

*Колико год се трудио тек сад сам схватио колико је живот јадан колико је свет гадан пун мржње и лажи, које свако од нас тражи. Пуни нерешиве једначине без циља, без нове странице, само се вртимо у круг, али стани, куд? Данашњи свет је створен да се краде, али чак ни то немаш одакле. Данас је битно да њима прија, а ти само у месту стој. Нико неће да љуби тебе твоје зубе искошене твој задах смртника зној мученика лице губитника, а опет ген победника, који негде чучи и чека тренутак

да покаже сјај, али нема снаге као ни пара да покаже углед. Нико неће схватити, коментар на ово све – неће имати, никоме неће значити шта заиста боли те чија лаж је та која прати те у стопу која сече попут стакла. Још се није ни крв с лица помакла а већ те је нова бол дотакла. Време је да устанеш и кажеш доста!

*Доста је било!
Нећу да гледам ове лутке које истакну своје атрибуте и заврше ствар. Доста је било - за приче сулуде које слушамо као успаванке, за наш вечни сан, Доста!

/// МАША КНЕЖЕВИЋ, II¹⁰ ///

ВРЕМЕ ЈЕ ЗА СРЕЋУ

У низу од седам дана, мој омиљени је недеља. Док већина мојих вршњака тада учи јер је сутра понедељак, а самим тим и нови наставни дан, ја недељом одмарам. Све обавезе, углавном, завршим у суботу како бих се наредног дана посветила себи.

Свесна сам да ће ово звучати егзистично и размажено, али ја сам заиста срећна када сам сама. Мислим да је важно да одвојимо неко време за своје мисли. Запитали бисте се зар не можеш то да радиш и неког другог дана? Не знам шта да вам кажем, вероватно могу, али не желим. Осећам да бих полудела када не бих имала тај двадесетчетворочасовни одмор јер је то мој начин да напуним батерије и спремирим се за наредних седам дана.

Живимо у свету где кликом компјутерског миша можемо дознати много ствари. У доколици, прошле недеље сам направила профил на порталу намењеном забави. Први текст на који сам наишла био је текст о срећи. Наиме, самопрозвана

психотерапеуткиња и водич многих људи у потрази за срећом, давала је савете како да достигнемо срећу. Када боље размислим, термин достигнути није адекватан у овом контексту. Боље је да употребим неки други - купити срећу. Та "саветница" нам саветује да употребимо новац. Доста новца. Она каже да из корена можемо променити наше расположење. За то је потребно ништа скромније него одлазак на неко егзотично место са особом коју волимо како бисмо заборавили на свакодневне бриге и проблеме које нам друштво око нас задаје. На пример, седмодневни одмор на хавајској плажи би био савршен начин! Мање скупа, али и краткотрајна варијатна је излазак баш у вашем граду! Подразумева се да то не буде неки скромнији клуб где вас нико неће видети. То треба да буде клуб где излазе имућнији, бољи, лепши... где ћете и ви деловати имућније, боље, лепше... Ма, само се средите и убаците у блазирани клуб! Бићете срећни већ у тренутку када приметите како

вас гледају! Ви сте звезда ове вечери и ништа не може да пође наопако! Будите гламурозни међу гламурознима! Зар је срећа скупа?

Не знам за вас, али мени је драже да цео дан проведем у пиџами док Цикана, моја мачка, лежи поред мене и умиљава ми се, да читам, пишем, цртам, слушавам гласно музику... Да моја срећа не зависи од других!

Један од видова среће у којем једнако уживам је и када су други срећни због мене. Волим да увесељавам људе из свог окружења. Не мислим на поклањање материјалних стварчица, већ на срећу проузроковану мојим присуством. Најбоља другарица ми је једном рекла да, када је са мном, има осећај да је разумем чак и када не говори. Разумемо се погледима и гестикулацијом. Она је моја срећа! И ја сам њена! Зар то није лепше него одмор на Хавајима? Бити онакав какав заправо јеси и схватити да је то оно чиме привлачиш и задржаваш људе крај себе - то је срећа!

Тражим помиловање за савременог роба

Иако је робовласничко друштво одавно укинута, људи су и даље робови, робови медија, технологије и робови времена. Мислим да људи заправо никад ни нису били слободни.

Савремени човек је роб ове модернизације с којом се суочава свакодневно. Постали смо робови куповине и гомилања ствари. Мислим да су за све то криви медији и маркетинг. Ако желимо да купимо једну ствар која нам треба, продавац ће нам продати петнаест других ствари за које нас је убедио да су нам преко потребне.

У медијима се појављују наслови као: „Какав есцајг дефинише вас као особу?“, или: „Шта боја тепиха у вашој спаваћој соби

говори о вама?“. Може се рећи и овако: главна улога човека је потрошачка улога и он је беспрекорно добро обавља. Кад купујемо фотељу, кажемо себи да је то последња фотеља коју ћемо у животу купити. Мис-

лимо да смо најзад близу тога да будемо комплетни и савршени, али нам увек фали још та једна стварчица. Просечног чове-

ка не интересује проблем глади и сиромаштва у свету или проблем криминала, не, њега интересују модни магацини, телевизија са пет стотина канала и актуелне вести са естраде. „Ствари које поседујемо на крају поседују нас. Тек након што изгубимо све, слободни смо да радимо шта желимо“, написао је Чак Паланхјук. Другим речима, морамо се опростити од свих материјалних ствари које нас заробљавају да бисмо били потпуно слободни.

Људи увек негде журе и увек негде касне. Праве себи распореде које нису у стању да испуне. После неког времена сам њихов живот постаје распоред: устани, среди се, иди на посао, чекај аутобус, ради оно што ти се каже, слушај, покори се, климај главом,

осмехни се лажно, иди у банку, потпиши овде, потпиши тамо, иди код фризера, иди код козметичара, буди леп, буди лепа, иди у теретану, иди на пилатес, буди напумпан, буди затегнута, врати се кући, гледај телевизију, немај своје мишљење, буди уморан, буди заробљен...

Писао бих ја још, али стварно немам времена. Имам нешто за-казано. Већ касним...

устани, среди се, иди на посао, чекај аутобус,
ради оно што ти се каже, слушај, покори се,
климај главом, осмехни се лажно...

СИНЕСТЕЗИЈА

Отворим шкрињу, а у њој све есенције света. Мирис мокрог дрвета и влажне земље, а на земљи мирује једна клупа. Трепет по трепет, трен по трен, шта ти је живот. И Прованса, и сунце што пржи сламнате шешире, и лаванде што тананим стабљикама дршћу попут ваздуха, и стубови моста чији одрази миришу на древно. А у другој димензији све опијено од кафе и цимета. И мента и стара хартија што натапају узану собу, и слани мирис суза што пуне океане далеких предела, и таласи из којих се Венера рађа када море најсетније испарава. А потом дах, и тако у круг, у дашак се све претворило.

Отворим албум, а у њему све мелодије света. Бит маховине крај олука и месечев ритам, а крај зида мирује једна клупа. Реч по реч, уздах по уздах, шта ти је живот. И сат на зиду што време топи као на Далијевој слици, и патике што шушкају по париској калдрми и уздишу Ола-ла и нокти што ударају по столу и чекају. А у другој галаксији све компоновано за инструменте. И трзај браздица на прстима док прелазе по жици гитаре, и белина руку које се стапају са диркама клавира и виолина што увече на минут подлегне лелујавој души. А потом мук, и тако у круг, у скалу се све претворило.

Отворим орман, а у њему све нијансе света. Црна до тамне, тамна крај сиве, а тик уз њих мирује једна клупа. Сен по сен, илузија по илузију, шта ти је живот. И мантил боје поноћи што тихо корача мртвим градом, и кожа која бљешти заједно са уличним светиљкама и одразима на води, и палета неу-

тралних боја људима истих, а тако различитих. А на другој планети све ткано од злата и пурпура. И црвени шал што милује слоновачу, и топле, румене усне што их ветар шиба, а не дотиче, и мед што се дуго и лепљиво слива низ кашичицу. А потом бег, и тако у круг, у Монмарт се све претворило.

Отворим кофер, а у њему сви укуси света. Тартар сос и сендвичи после два дана, а крај њих мирује једна клупа. Корак по корак, миц по миц, шта ти је живот. И сви зачини и боје Индије који дуго остају на језику и сав сензуални Медитеран послужен на једном тањиру, и пармезан уз вино на крају дана, кад је сунце крваво и горко. А на другој хемисфери све путерасто и слатко. И кроасан из малене пекаре у седам и осамнаест ујутру, и изломљена плазма што путује у торби, и бомбоне од којих се праве мозаици у Равени. А потом рез, и тако у круг, у кашу се све претворило.

Отворим кофер, а у њему сви укуси света.
Тартар сос и сендвичи после два дана, а крај њих мирује једна клупа.

живот по живот, шта сам ти ја. И све сени које ти себично подваљујем кад не гледаш, и све речи и маглине које ти стварају илузију среће, и сви немири којима гужвам твоје чело. А на другом крају града сама стојиш ти. И све шкриње препуне дражесних мириса, и сви баршунасти албуми препуни твојих одјека, и сви кофери који само чекају да их понесеш и пробаш, и сви ормани који у Диреров свет додају боје Ван Гоговог Арла. А потом мој дух, и тако у круг, у тебе се све претворило.

U ĐAČKIM NOVINAMA

Na početku ćemo čitaocima skrenuti pažnju na činjenicu da do sada niste davali intervjue školskim novinama, a Vas ćemo pitati zašto ste sada napravili izuzetak i pristali na ovaj razgovor.

Bilo je i pre "Putu" pokušaja da gimnazija ima neke svoje novine, đачke ili profesorske. Kad god su bile profesorske, propale su. Jedino đaci su održali svoj list dvadeset godina, a ako budu želeli, održaće ga i dalje. Kvalitet opstaje i zasluđuje poštovanje. Bilo bi mi žao da odem u penziju, a da vam nisam dao intervju, bar u ovom jubilarom broju.

Kada smo već kod kvaliteta novina, da se osvrnemo i na jednu od aktuelnih društvenih rasprava o cenzuri u Srbiji. Šta mislite o stanju u medijima?

Stanje u medijima je slika i prilika siromašnog društva. Siromašni u novcu, medijski radnici se pokoravaju onima koji im obezbeđuju materijalnu egzistenciju. Siromašni u duhu i znanju, samozvani novinari često i ne znaju bolje da urade nego onako kako se od njih očekuje, kako voda nosi, kako šef zahteva. Zato u ovim vašim, đачkim novinama ne sme biti cenzure. Ako čovek u startu nauči da je sputavanje kreativnosti i kritičkog pristupa normalna pojava, neće kasnije ni primetiti da nešto nije u redu. I obrnuto, onaj koji u startu shvati da je pluralizam mišljenja koristan za sve, taj kasnije neće lako pristati da ga neko cenzuriše.

Imate reputaciju strogo, neki bi rekli čak i namrštenog profesora s kojim nikad nema šale. Kako to komentarišete?

Etiketiranje profesora je omiljeni sport učenika, a etikete su uvek satkane malo od istine, malo od glasina. Ipak, nisam nezadovoljan takvim opisom, mogao sam i daleko gore da prođem, imajući u vidu kakvim sve epitetima đaci "časte" profesore. Moja sreća je, valjda, i u tome što se đaci, dok stignu do četvrte godine i sociologije, nagledaju svakavih profesora, ispucaju na njih sve epitepe pa za mene ostane samo "dosadan".

Koji su najveći izazovi jednog profesora sociologije u radu s učenicima?

Neki izazovi su isti za sve profesore, a neki su specifični za određene predmete. Nije isto držati nastavu o opipljivim pojavama kakva je, na primer, kišna glista i o apstraktnim pojavama, kakva je, na primer, društvena klasa. Ne treba zaboraviti ni dinamički aspekt tog problema jer se izazovi mladog profesora razlikuju od onih koje ima predavač na kraju karijere. Što duže radiš, imaš sve veći generacijski jaz između sebe i učenika. Toga

treba biti svestan u svakom trenutku. Onaj koji hoće da bude "drugar" sa osobama koje su trideset godina mlađe od njega, u velikoj meri sebe dovodi u opasnost da bude smešan.

Šta biste preporučili maturantima da čitaju nakon završetka gimnazije?

Za početak Dirkema, Vebera i Marksa. To su klasici, temelj bez kojeg se ne može graditi kritički pristup društvenoj stvarnosti, a ni kreativno razmišljanje, takozvana sociološka imaginacija. Osim toga, ako pročitaju sociološke klasike, lako će, na primer, prepoznati političara koji te sociološke velikane citira bez razumevanja o čemu govori.

Na studijama sociologije tradicionalno je velik broj Zrenjaninaca, mnogi kažu da ste ih upravo Vi inspirisali da se opredele za tu nauku?

Boga ti, još bi tom logikom neko pomislio da imamo inspirativne profesore informatike, pošto je Zrenjanin pun informatičara... Može meni da prija tako neka priča, ali sam siguran da sociologiju za svoj poziv biraju samo oni koji je zaista vole jer od nje mogu imati samo jednu korist - intelektualno zadovoljstvo. Za sociologe nema tražnje na tržištu rada, a čak su i u naučnoj zajednici neopravdano marginalizovani.

Uskoro odlazite u penziju, da li ste zadovoljni tragom koji ostavljate u prosveti?

Morao sam, na žalost, da sačekam običnu penziju, umesto da dobijem nacionalnu. Njih daju nekakvim muzikantima, ali ne i nama koji smo dosledno i gorljivo branili nacionalni interes. Što se tiče traga koji ostavljam, siguran sam da me niko neće pamtititi kao diletanta koji je bio na mestu koje ne zasluđuje, a to je danas vrlo značajna stvar.

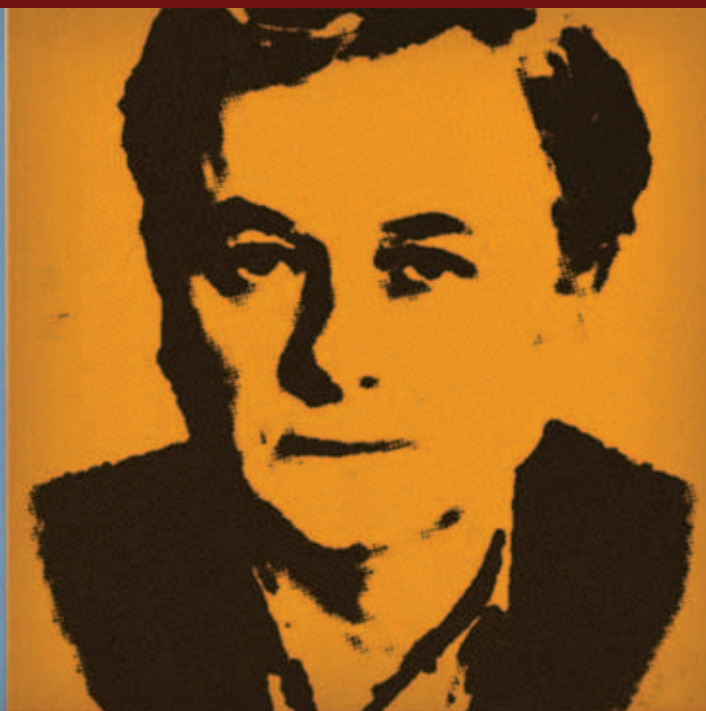
Na kraju, koja je Vaša poruka našim čitaocima? Kako da shvate, prihvate i menjaju na bolje svet u kojem žive?

Neka dobro razmišljaju o ljudima i idejama koje ih okružuju. Ako stalno jure za novim, ne znaju gde će zapeti i na šta će natrčati. Tradiciju da ne posmatraju samo kao ofucano odelo, jer da je u njoj sve ronđavo ne bi toliko dugo opstajalo i postalo tradicionalno. Da ne budu povodljivi i sebični, jer opšte dobro se ne može izvesti iz pohlepe. I konačno, svako mora dati sopstveni doprinos zajednici da bi svima bilo bolje. A da je to lako - nije.

/intervju je plod sociološke imaginacije/

NE SME BITI CENZURE

Već 20 godina novinari dačkog lista bezuspešno pokušavaju da dobiju intervju od profesora sociologije, Nedeljka Kuljića. Kako on to uporno izbegava, za jubilarni broj poklanjamo čitaocima izmišljeni intervju sa profesorom koji je svojim akademizmom zaintrigirao generacije učenika.

ŠTA SVE MOŽEŠ U ZRENJANINU

U doba našeg odrastanja Zrenjanin još nije nosio laskavu titulu mrtvog grada, ali nam je svakako, kao i svim tinedžerima, bio dosadan. Osuđenost na višegodišnji kazneno-popravni boravak u neveselom gradu stvarao je osećanje zvano "neizdrž" koje se manifestuje u naizmeničnim intervalima napada histerije i depresije. (To je ono kad pitate nekoga: "Kako si?", a on vam odgovori: "Eto...zrenjaninski"). Većina naših vršnjaka vrlo trezveno je sagledavala da problem, naravno, nije u sumornoj okolini, već da svako treba da pođe od samoga sebe, pa je svoju unutarnju čamotinju (tada smo to zvali splin, weltschmerz ili jednostavno - čemer) pokušavala da razbije standardnim metodama: alkoholom, štrebanjem, ponekad sportom, a bilo je i ekstermista koji su unakažavali kosu, seckali se žiletom ili išli na nekakvu sekciju. Međutim, uvek postoje i oni koji traže nešto zanimljivo u svom okolišu. U prošlosti su to bili, na primer, slikari pejzažisti koji su uporno slikali neke brežuljke, šumarke, jezercu i usamljeno drveće pokušavajući da nas ubede da je svet oko

nas u stvari lep i živopisan. Naša surova ravnica ovakve ambicije ubija u startu.

Bilo je međutim, a i danas ih verovatno ima, i onih kojima neki andrak nije davao mira i stalno ih je šašoljio i šaputao da ovde mora biti nečeg zanimljivog. Ovaj članak namenjen je baš onima koji pate od iste radoznalosti i preporučuje im nekoliko metoda koje se mogu primeniti u projektu kako dosadan grad učiniti zanimljivim. Nazivi metoda su na engleskom jeziku jer tako deluju ozbiljnije.

1. Exploration ili horizontalna metoda. Podrazumeva prostorno istraživanje grada. Ako malo razmislite, priznaćete da svoj grad u stvari veoma malo poznajete. Šta, recimo, znate o delovima grada koji se zovu Gradnulica, Dolja, Duvanika, Mičkei, Šumica...? Za neka možda niste ni čuli, a verovatno ne znate odakle dokle se protežu granice određenog naselja. Sasvim sigurno

ČUVAJ SE BEGEJSKE SIRENE!

JCM

KAD JE

MRTAV

ceo onaj kraj južno od Žitnog trga zovete "4. jul" što kao uvredu i sa zgražavanjem doživljavaju stanovnici "Lesnine", "Ruže" i "Šećerane". Nedopustivo je da ne poznamo mesto u kojem živimo, zato - mapu grada u šake i napred u istraživanje! Osim što je edukativna, ova metoda može da bude i prilično zabavna i uzbudljiva i preporučuje se onima koji u sebi imaju avanturističkog duha. Pre...pa recimo, izvesnog broja godina...moja prijateljica Gabrijela i ja smo imali običaj da subotom prepodne, posle časova crtanja u Savremenoj galeriji (na koje smo uporno odlazili bez obzira na količinu voćnih sokova popijenih prethodne noći, a što se vidno odražavalo na naše crtačke sposobnosti), pravimo male istraživačke ekspedicije. Snabdeveni sendvičima najpre smo posećivali pijacu i nekadašnji rudimentarni buvljak, a onda se upućivali na neku lokaciju "gde nikad nismo bili". Isparcelisali smo mapu Zrenjanina i iz nedelje u nedelju obilazili nepoznate nam delove grada otkrivajući sasvim neočekivane stvari, neobične kuće, napuštena dvorišta, stare propale firme ili objekte nedefinisiranog karaktera i nedokučive namene.

Ova metoda uključuje i izvesne oblike špijunaže, to jest pilje-nje kroz prozore kuća i zavirivanje u dvorišta i kao i svako istraživanje, naravno sa sobom nosi i izvesne rizike, ali zato donosi i zanimljive rezultate, kao na primer da u jednom dvorištu naiđete na drvo okićeno na pomalo morbidan, mada u suštini šik način dečijim lutkama, ili da u centru grada pronađete kuću čije su sobe dekorisane velikim crvenim i crnim tufnama prečnika 10 cm, ili da upoznate staru gospođu koja će vas ponuditi čajem u svom salonu sedeći u starinskoj fotelji, dok iza nje na zidu visi velika slika na kojoj je ista dama portretisana u istoj toj fotelji nekih sedamdesetak godina ranije... U zavisnosti od ambicija, rezultate istraživanja možete dokumentovati vođenjem dnevnika i audiovizuelnim zapisima.

2. Researching ili vertikalna metoda je u stvari putovanje kroz prošlost našeg grada. Ulice i zgrade pored kojih svakodnevno prolazimo ponekad imaju zanimljivu i neočekivanu istoriju. Ova metoda je daleko manje izazovna i rizična nego prethodna i pogodnija je za pasivne konzumente, ali to ne umanjuje njenu vrednost. Naprotiv, obilje literature zavičajnih istoričara koja se može naći na istoimenom "zavičajnom" odeljenju u Gradskoj biblioteci, kao i rezultati neumornih mladih istraživača koji se nalaze na internetu (na primer sajтови "Zrikopedija" i "Banateka") obezbediće sigurne rezultate. Za početak možemo da vam preporučimo takozvane "Istorike" Milana Tutorova: "Mala Raška, a

u Banatu" i "Seva munja biće opet buna" koje na jednostavan način premošćuju eone od nestanka Panonskog mora pa sve do XIX veka i industrijske revolucije. Svoje istraživanje možete i da fokusirate. Ako se, recimo, bavite sportom, saznajte kakve su uspehe postizali neki sportisti pre vas i kakve naš grad ima veze sa osnivanjem Olimpijskih igara. Ako volite da crtate, upoznajte svoje starije kolege koje su crtale i slikale pre pedeset, sto ili dvesta godina. Ako volite muziku, eto vam You Tube-a, pa preslušajte neke snimke od pre koju deceniju. Narodni muzej je inače najbolje mesto za sve one koji vole starudije, a sigurno je i odlično mesto da zakažete randes svojoj simpatiji iz barem dva razloga. Prvi je što će simpatija sigurno biti pomalo zbunjena vašim izborom lokacije što će vas izdvojiti iz prosečnosti na koju je navikla, a drugi je što nema sigurnijeg mesta da budete sa nekim nasamo jer u muzeje uglavnom niko ne ulazi.

Narodni muzej je inače najbolje mesto za sve one koji vole starudije, a sigurno je i odlično mesto da zakažete randes svojoj simpatiji iz barem dva razloga.

3. Human resorses. Najrizičnija, ali i najbolja metoda je da u stvari istražujete i upoznate svoje sugrađane, jer gradove kao što znamo, zaista i ne čine građevine, nego ljudi. Probajte da upoznate gradske ludake i da ih "pripitomite", priđite ljudima od kojih zazirete, popričajte sa onima za koje mislite da su jako kul da biste ubrzo shvatili da baš i nisu kul, i obratite pažnju na one neugledne i pomalo pogubljene jer u njima ponekad čuče neočekivano zanimljive stvari.

4. Re-kreation. Ako ste poslušali prethodne savete, preostaje vam još da pročitate dva kratka priručnika, fantazmagorična sećanja Vojislava Despotova: "Petrovgradska prašina" i "Andraci, jepuri i ostala najvažnija čudovišta Petrovgrada i srednjeg Banata" i naučite kako u stvari možete sami da kreirate istoriju i karakter svoje okoline. Ovu metodu je najteže objasniti pisanim putem, ali ukoliko je savladate, imate šanse da postanete mali demijurzi zrenjaninskog mikrokozma i da u njemu po svojoj volji pronalazite ili čak stvarate čudesa. Može vam se tako, na primer, desiti da sa prijateljima jedne tople letnje noći čitavih pola časa zapanjeno posmatrate kako se u Žitoproduktovom jezeru, među tetrapacima i plastičnim fašama koje plutaju po površini mutne vode presijavajući se pod mesečinom i čkiljavim sijalicama sa iskrivljenih bandera, elegantno praćaka i pljučka vodu crnokosa begejska sirena.

GOING OUT - VODIČ

/// IVAN SUBOTIĆ III, ///

Konačno vikend! Dva neradna i jedan poluradni, ali ipak najdraži dan, petak. Sa tolikim ushićenjem se čekaju ova dva i po dana da bi na kraju prošla u većini slučajeva ovako:

„Kako si proveo vikend?“

„Ništa posebno“

„Maaa, bio do paba, i tako, znaš već kako ide...“

„Ludilo, ortak im'o praznu gajbu i mi sedeli, pili celo večer...“

„Aaa, bio sam do ovog novog kluba, znaš kakvo zezanje, uff, potrošio sam samo četiri i po hiljade za jedno večer!“

Ukoliko se niste pronašli ni u jednom od ovih odgovora, a pripadate kategoriji „srednjoškolac iz Zrenjanina“, sigurno imate devojkicu/dečaka, ili vaša devojkicu/dečaka ima osmojezgrični procesor sa 12GB radne memorija, a vi imate dioptriju -4 i zavidnu motoriku ručnih prstiju.

U svakom slučaju, izlaske u Zrenjaninu možemo podeliti na više načina. Prva i osnovna podela, jeste na izlaske petkom, i izlaske subotom.

PETAK

Posle duge radne nedelje, većina srednjoškolaca nije raspoložena da se doteruje i sprema kako bi petak proveli u nekom klubu ili sličnom mestu, stoga su petkom aktuelni kafići i pabovi.

Kafići su mesta na koja svi odlazimo, iako iz njih neretko izlazimo u lošijem raspoloženju nego što smo došli. Mejnstrim muzika, žagor ljudi oko tebe, a ti sediš na stolici i razmišljaš „zar sam ovaj vikend toliko čekao da bih na kraju sedeo i pio kafu k'o da nemam čas“. Poznatiji kafići u koje srednjoškolci odlaze su "Ultra caffe" i "Macchiato". Tu su naravno i drugi ništa zanimljiviji kafići kojih ima svugde po centru, mada autor ovog teksta njihova imena nije smatrao preterano bitnim za čitaocima, koji svakako ta imena već znaju.

Kafići - karakteristike

Starost posetilaca 13-50 godina

Entrijer Uglavnom lepo sređeni lokali

Muzika Strani mejnstrim hitovi, ređe domaći "hitovi"

Cene Prihvatljive

Sa druge strane, za one koji žele da petak provedu u malo življoj atmosferi - tu su pabovi. U gradu ih ima nekoliko i mušterijama pružaju za nijansu aktivniji provod nego kafići. Gotovo uvek u pabovima se može čuti živa muzika, uglavnom famozni eks-ju rok koji je već i bendovima koji ga sviraju dosadio. Pored eks-ju roka na plej liste bendova koji sviraju u pabovima zaluta i poneki poznati rok hit osamdesetih ili devedesetih, kao i neizbežni hitovi domaćeg benda SARS. Naravno, nije ni potrebno napominjati koliko se „Lutka“, u stvari zaista divna pesma ovog benda, smučila gotovo celoj omladini zbog neprekidnog slušanja svakog vikenda u proteklih godinu i po dana. Ali, da nema ovih apsolutnih, neumirućih hitova, izlasci u Zrenjaninu ne bi odisali onom starom dobrom monotonijom koja se tako nežno čuva već dugi niz godina. Ne daj, bože, da se nešto promeni, pa da se još i dobro provedemo, to nije u skladu sa tradicijom. A TRADICIJA SE MORA POŠTOVATI!!! Poznatiji pabovi su „Lion pub“, „Old Time pub“, „London pub“.

Pabovi-karakteristike

Starost posetilaca 15-45 godina.

Entrijer Prilično lep, uz mnoštvo sitnih detalja koji daju originalnost.

Muzika Eks-ju rok prevashodno.

Cene Standardne.

Oni koji u petak nisu otišli ni u neki od pabova, ni u neki kafić, najverovatnije su se odlučili za treću, ali ne i manje bitnu "barske igre" opciju. U nekolicini lokala u Zrenjaninu mogu se pronaći takozvane barske igre iliti pikado, bilijar i stoni fudbal. Prema mišljenju autora ovog teksta, opcija igranja barskih igara petkom najbolja je opcija za koju se možete odlučiti. Uglavnom poluprazni lokali sa barskim igrama odišu pravom, opuštenom atmosferom koja svakome prija petkom uveče. Poznatiji lokali sa barskim igrama su „Tropikal“, „Štajger“

Lokali sa barskim igrama-karakteristike

Starost posetilaca 1-101 godina.

Entrijer Ima raznolikih, i lepih i manje lepih, ali igre su bitne!

Muzika Kao u kafićima, strana mejnstrim muzika uz ispade nekog domaćeg "hita".

Cene Standardne.

SUBOTA

Došli smo i do subote. U petak si se odmarao, dragi srednjoškolče, sada je vreme da skočiš na svoje mladalačke nožice i upustiš se u jedinstvenu i nezaboravnu avanturu zrenjaninskog noćnog života. Diskoteke i kafane u pripravnosti čekaju da se pregrade tvog lepog kožnog novčanika otvore i da tvoj "teško zarađeni" džeparac uskoči u kasu, u zamenu za mizernu količinu alkohola od kojeg se, naravno, nećeš napiti iako ti je to cilj. Izlasci subotom računaju se na dva vrlo jasno obeležena puta, i jednu, za autora ovog teksta neistraženu stranputicu. Koliko god bili jasno obeleženi, oba ova puta vode u ambis. Ambis loše provedene večeri ili ambis dobro provedene večeri koje se sutradan, mamuran, nećeš sećati. Ukoliko si se u startu odlučio za ambis broj 2, ne zaluduj se mišlju da ćeš do njega stići kupovanjem alkohola u kafanama/klubovima.

"KLUBOVI" (Premda se izdaju za klubove, ova mesta imaju klasične karakteristike diskoteka/folkoteka)

"Klubovi" su mesta koja se, na žalost, ne mogu izbeći u odrastanju jednog običnog zrenjaninskog deteta. Kad-tad (uglavnom u osmom osnovne, ili prvom razredu srednje škole) neko će te već naterati da uđeš u svima poznati "San Marko". To je "klub" koji je odskočna daska u zrenjaninski noćni život ogromne većine mladih. Koliko god ga ti sada prezirao i zaobilazio u širokom luku, realnost je da ti je jedan od prvih izlazaka bio baš tamo.

ZA NEUPUĆENE

“San Marko” - karakteristike

Starost posetilaca	12-19 (ako ideš u “San Marko”, i imaš više od 15, a nemaš jako dobar razlog, obrati se PePsi službi.)
Enterijer	Srednje očajan, loše instalacije utiču na “znojenje zidova” što je odvratno.
Muzika	Turbo folk, domaća zabavna, remiksi kafanskih pesama, na početku večeri strani elektro hitovi..
Cene	Neshvatljivo visoke

U gradu postoji još jedno mesto sličnih karakteristika, sa bitnom razlikom u cenama, koje su mnogo pristupačnije. Ovaj “klub” nalazi se u Kulturnom centru, a njegovo ime je “Akvarijum”. Nemoguće je ne primetiti ironiju u činjenici da se ovakvo mesto nalazi u KULTURNOM centru. Nećemo se zadržavati na ovom lokalu zbog već pomenutih sličnosti sa prethodno navedenim “klubom”.

Ukoliko ste posle “ere San Marka” izrasli u mladića/devojku koji zapravo voli ovakav način izlaženja, Zrenjanin vam nudi još tri mesta kao stvorena za vas! Ta mesta nude sve na šta ste do sad navikli - enormno visoke cene, domaća, zabavna i turbo folk muzika, devojke u mini suknjama/haljinama, mladići u košuljama ili preuskim majicama, sve unakolo sija od bižuterije na vratovima i rukama mladih devojaka sumnjivog morala. Ako ste se u prethodnim rečima pronašli, i želite da se zabavite na jednom od ovakvih mesta, predstavljamo vam “klubove” “Specchio”, “Inter Duo” i novootvoreni “Pink Diamond”. Vrata “raja” su za vas otvorena svake subote od 10h u bilo kojem od ova tri vrlo “kulturno-edukativna” mesta.

“Specchio”, “Inter Duo”, “Pink Diamond” - karakteristike

Starost posetilaca	17-30 (trebalo bi da su 18+ ali se uvek nađe neka maloletnica kratke haljine i visoke štikle kojoj obezbeđenje ne može odoleti).
Enterijer	Sve sija od kiča i svetala od kojih se provereno dobija hronična migrena.
Muzika	Domaći zabavni hitovi, turbo folk, na početku večeri strani elektro hitovi..
Cene	Enormno visoke

Ako ne možeš da podneseš novostvorene turbo folk hitove koji se puštaju po “klubovima”, a nekako možeš da svariš starije, svima poznate narodne pesme, kafana je mesto koje će ti prijati. Široki spektar gradskih kafana nudi provod uz živu muziku u uglavnom sedećem položaju (povremeno ustajanje za vreme određenih pesama se ne računa). Poznatiije kafane koje autor preporučuje su “Tri soma” (ali povedi najmanje tri do četiri druga/drugarice da ne bi bio/la okružen ljudima mnogo starijim od sebe), “Pivnica” (važi isto što i za “Tri soma”) “Muštuluk” (mlađe društvo, ali malo lošija muzika, zaluta po neki noviji “hit”), “Zanatlija”.

Kafane-karakteristike

Starost posetilaca	16-66 godina.
Enterijer	Ima raznih, poznatije su uglavnom lepo sredene.
Muzika	Starija narodna, po neki noviji “hit” ali u ekstremno retkim slučajevima turbo folk.
Cene	Standardne.

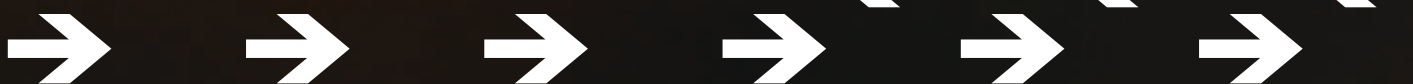
Vi što se ne biste opredelili ni za kafanu, ni za “klub”, ne brinite se, i za vas nešto postoji. Nađe se po neka rep žurka, ili rok svirka u “Zelenom zvonu”, ili “Havani”, ali (izuzimajući rep žurke), odlaskom na ovakve događaje uglavnom rizikujete da budete daleko najmlađi u lokalu (posebno u “Havani”). Naravno, pabovi sa svojim “prezanimljivim” eks-ju rokom, rade i subotom, pa se i tu može pronaći utočište za one koji beže od folk muzike. Takođe postoji i ona stranputica u vidu čudnovatog lokala po imenu “Alternativa”.

Ukoliko se osećate različito, i ne ustručavate se da to svojim stilom oblačenja i pokažete, ukoliko ste umetnik, ili bar pokušavate to da budete, ovo mesto je pravo za vas. Ako odgovorete opisu iz prethodne rečenice, u “Alternativi” ćete naći ljude slične sebi (mada možete da nađete i ljude koji tu, u čošku lokala, samo spavaju za vreme žurke i izgledaju kao beskućnici, ne dirajte ih, neće ni oni vas). “Alternativa” je, kako joj i samo ime kaže, potpuna suprotnost ostalim lokalima u Zrenjaninu. Ne može se definisati šta je to (kuća, klub, kafana, kafić?), ne može se definisati ni kakva muzika se tamo pušta, ne može se definisati ni kako to mesto iznutra u stvari izgleda, mada ću pokušati da ga opišem. “Alternativa” mi liči na jedinstveno izrađen odbačeni nameštaj koji je raspoređen po starinskoj kući tako da liči na kafić.

“Alternativa”-karakteristike

Starost posetilaca	11-111 godina
Enterijer	Tu se i prašina uklapa u enterijer.
Muzika	Sve što možete, i ne možete da zamislite da postoji, uglavnom strano..
Cene	Autor ovog teksta nije imao prilike da okusi pića iz “Alternative” stoga nije kompetentan da komentariše cene.

Sve u svemu, ukoliko niste u manjini srednjoškolaca koji su u vezi, a ne želite da petak i subotu veče provedete u svoja četiri zida, jedno od ovih mesta vam dolazećeg vikenda ne gine. Pamet u glavu, i dobro iskoristite dva i po dana slobode.

Поводом 100 година од рођења Бранка Ћопића

Ћопићеви смех и сузе

/// ЈОВАНА ТОДОРОВИЋ III, 2 ///

Етикетирали су га као дечјег писца. Оптуживали као партизана. Прогласили политичким побуњеником. Величина Бранка Ћопића није у потпуности схваћена.

Изнедрио је дела која су обележила бројна детињства, али и дела која су често својим хумором покушавала да допру до одраслих људи. Хумор Бранка Ћопића је горак... Горко је било и време у ком је живео. Управо писање за децу за њега је представљало најлепши посао и најбољи одмор, представљало је бег од суморне свакодневице и још суморније будућности.

Дечак који је желео да дохвати Месец иза себе је оставио импозантан књижевни опус, али и тужно подсећање. Писац загладан у башту сљезове боје, окончао је живот гледајући у мутну Саву. Бранко Ћопић, изванредни прозаиста, скочио је с моста који води у улици Бранка Радичевића, изванредног песника. Тај озлоглашени мост, београдски мост самоубистава, заувек је спојио ова два књижевника...

Избор из библиографије

- Пролом (1952)
- Доживљаји Николетине Бурсаћа (1955)
- Глуви барут (1957)
- Не тугуј бронзана стражо (1958)
- Орлови рано лете (1959)
- Магареће године (1962)
- Осма офанзива (1964)
- Башта сљезове боје (1970)

Vreme koje mi preostaje

/// DRAGANA MOKAN, MATURIRALA 2001. ///

Sa crvenilom na obrazima
U srcu pustinje
Ličim na tron.
Puna sam tog moćnog
I drevnog
Dostojanstva.

Ipak,
Neko bi rekao:
Plačljivi paun,
A ne veliki tropski cvet.
Zarez si i tačka, mrave
I smejuća značka
U albumu.
Papagajski
Slepomišiji
Fosil
Na nečijem tavanu.

Ja,
pak,
prevazilazim
sopstvenu veličinu
uz sedefasti lak za nokte.

Nisam ja kavez malog formata!

Ja sam
Neverovatno sklonište,
Legendarni švercer,
Nepresušna fontana i
zlatni šraficger,
Strastveni snovi
koje gajim
od nametnute kolevke.

Надежда Петровић и магија боја

/// Вања Стојковић, III, ///

Хуманисткиња, академска уметница, ратна болничарка - Надежда Петровић оставила је трага у српској историји по много чему. Рођена 1873. године у тада, још увек ускогрудој средини, Надежда показује невероватну жељу за академским успехом у земљи у којој је ретко која жена писмена. Радила је у мноштву атељеа, учила се код врхунских сликара, да би 1898. заокружила своје школовање у Минхену код Антона Ажбеа. Боравак у Немачкој јој је пружио и прилику да научи руски, немачки и француски језик и она се након четири године враћа у српску престоницу као сликар модерних идеја и полиглота.

Надежда Петровић је зачетница импресионизма у Србији. Боја јој је било главно оруђе - широким потезима и интензивним нијансама постизала је дубину и дочаравала емоцију слике. У Београд доноси боје, које се до тада нису могле видети, отвара нове димензије уметности - једну нову епоху. Као таква, у традиционалној патријархалној српској средини, била је несхваћена и "испред свог времена". Уметнички рад Надежде Петровић специфичан је по томе што је њена тематика национална, а техника модерна, потпуно у складу са савременим токовима европске уметности. Овакав принцип примењује и у животу, не само уметности.

У Београду организује прве ликовне колоније по узору на европске, а упоредо пише ликовне критике и отвара самосталну изложбу. Надежда се залагала за културно освешћавање Србије, освешћивала је српски народ савременим европским идејама у које је уткала своју неоспорну љубав према домовини.

Потресена страдањима Срба у Македонији, она оснива "Коло српских сестара", хуманитарну организацију која помаже повређенима у рату.

Добровољно се пријавила у Првом светском рату да као болничарка негује ратнике, али и сама трагично умире у чувеној ваљевској болници од тифуса.

Уметност Надежде Петровић је рефлекција њеног живота, тежњи и амбиција, те је са правом можемо назвати једном од најзначајнијих српских уметника са почетка XX века, ратним јунаком и добротиницељем.

Да ли сте знали?

Портрет Надежде Петровић је на папирној новчаници од 200 динара. Она је једна од ретких жена које су имале част да се појаве на новчаници, ако не рачунамо приказе анонимних девојчица, тзв "представница народа". Пре ње ту част је имала Марија Карађорђевић 1933. године на новчаници од 1 000 динара чији је нацрт израдио сликар Паја Јовановић.

Слике и заоставштина Надежде Петровић могу се видети у уметничкој галерији "Надежда Петровић", у галерији "Рисим" и легату породице Продановић у Београду.

Dokumentarno pozorište kao odraz društva

Već više od petnaest godina, od kada sam napustila domovinu, radim kao pozorišna stvarateljka. Ljudi često govore o mom radu kao o "dokumentarnom" pozorištu. Razumem zašto koriste taj opis. Po mom mišljenju, pozorište, kao i svaka druga umetnost, mora da bude odraz društva. Konceptija umetnosti zarad sebe same ne znači puno. Bez veze sa neposrednim okruženjem, bez postavljanja pitanja koja su važna za trenutno stanje sveta u kome živimo i bez preispitivanja svoje spostvene pozicije, umetnost ostaje na nivou puke dekoracije. Mene prvenstveno zanima način na koji se proživljeno iskustvo prevodi u fikciju. Zbog toga

dodirnih tačaka, i pita da li je moguće razmeniti ova naizgled toliko različita iskustva.

U ovom projektu priče navijača su u samoj srži predstave. Nisam želela da pravim nešto u čemu bi neprofesionalci učestovali samo kao "pose-tioci" ili gosti, već sam pokušala da ih izjednačim sa glumcima. Činjenica da navijači iskazuju svoja razmišljanja i stavove u javnosti čini ih u isto vreme moćnim i ranjivim. Ovaj rasep je nešto što publika može da oseti i što čini predstavu, između ostalog, emotivnom.

/// FOTO: KRIS DEWITTE ///

često koristim dokumentarni materijal i lične ispovesti, kao i saradnju s neprofesionalnim izvođačima. Osećam da su ovo potencijalno produktivne strategije za bavljenje temama koje se tiču svih nas, kao pripadnika društva i ljudskih bića, umesto zatvaranja u istančani svet lepih umetnosti.

Moja poslednja predstava, pod nazivom *Do You Still Love Me?*, zasnovana je na saradnji četvero profesionalnih glumaca i četvero fudbalskih navijača.

Fudbalske navijače obično povezujemo sa huliganstvom i nasiljem. To ne čudi jer njihove organizacije često funkcionišu kao tačka u kojoj se prelamaju potisnuti strahovi i more čitavog društva: od nacionalizma i ksenofobije do političkog nasilja i građanskih ratova. Međutim, mene je interesovao univerzalniji aspekt navijaštva koji se ogleda u posvećenosti i ljubavi koje inicijalno stoje u srži takve strasti, i oblikuju osećanja pripadnosti nekoj grupi ili zajednici. Bilo mi je zanimljivo da uporedim strast glumaca prema pozorištu i navijača prema njihovom timu. Predstava je koncipirana kao susret između ove dve grupe, koje inače nemaju puno

U Francuskoj, Holandiji i Belgiji pravili smo drugačije verzije predstave, u svakoj od zemalja vezane za lokalni klub, i najupečatljivija izvođenja su ona na kojima se pojave ostali navijači, prijatelji i kolege onih koji izvode. To stvori posebnu atmosferu. Neki od njih nikada u životu nisu bili u pozorištu. Oni pevaju klupske pesme, bodre prijatelje na sceni, i burno reaguju kad prepoznaju reference na lokalnu zajednicu i događaje. Uvek je zadovoljstvo posmatrati kad se uspostavi tako snažna veza sa sredinom. Nisam sigurna na koji način ovo utiče na percepciju onih drugih, "regularnih" posetilaca, ali mene lično ohrabruje mogućnost iskušavanja pozorišta na tom nivou povezanosti.

Iako u nekim trenucima deluje kao odumirući dinosaurus, ja još uvek verujem u snagu pozorišta. Po meni, ona počiva u aktivnom dijalogu između ljudi, na sceni i van nje. Tu jedinstvenu situaciju u kojoj delimo fizički prostor u datom trenutku, i energiju razmene koja proističe iz ovoga, treba negovati u epohi sveprožimajuće, distancirane, otuđene digitalne komunikacije.

РЕШИТЕ ТЕСТ И САЗНАЈТЕ КОЈИ СТЕ ТИП ПУТ-ара

Мислите ли да је ПУТ in?

1. Јесте.
2. Није.
3. Владимир Владимирович.

Треба ли ПУТ стандардизовати по мерама пода кавеза за папагаја?

1. Може бити и већи.
2. Чиста дискриминација остале перади.
3. Наравно!

Треба ли ПУТ да има секси дуплерицу, ако не, зашто?

1. Свакако не, због ограниченог буџета и страха од некавалитетног садржаја.
2. Једино транспарентним и свима доступним јавним одабиром кандидата за дуплерицу.
3. Да, ако дуплерица има на себи и распоред часова.

Настави стих - Лако је ПУТ-у да се соколи...

1. ...моје га срце највише воли.
2. ...џабе га добијем, џеп ме не боли.
3. ...инстант супа се никад не соли.

Ако имате највише одговора под :

1. Ви сте веома млада и талентована особа, пуна духа. Као створени сте за редакцију ПУТ-а, чланарина је 999,99 рсд.
2. Ви сте помало авантуристички тип, увек у потрази за још једном дозом адреналина више. Као створени сте за редакцију ПУТ-а, чланарина је 999,99 рсд.
3. Ви сте маштар, луталица међу звездама. Планета Земља вас и не познаје. Као створени сте за редакцију ПУТ-а, чланарина је 999,99 рсд.
4. За све оне који не знају шта је „дуплерица“ чланарина је 3 пута 999,99 рсд.

АНКЕТА

Povodom 20 godina postojanja gimnazijskog lista PUT, među učenicima je sprovedena anketa. Cilj ankete je da se članovi redakcije PUT-a informišu o čitalačkom interesovanju učenika kako bi svaki sledeći broj bio što uspešniji.

1. DA LI TREBA DA POSTOJI (I DA SE ŠTAMPA) GIMNAZIJSKI LIST PUT

- a) Da – 87,3%
- b) Ne - 12,7%

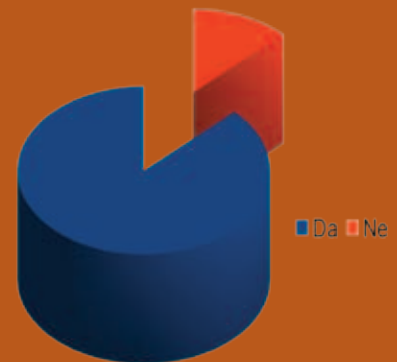
2. KAD U ŠKOLI DELE NOVI BROJ PUT-a, TI GA UZMEŠ DA BI:

- a) pročitao/pročitala – 25,9%
- b) prelistao/prelistala – 24%
- c) pogledao/pogledala slike i bisere – 28,3%
- d) ne uzmem – 19,8%
- e) da bih napravio/napravila avion – 3%

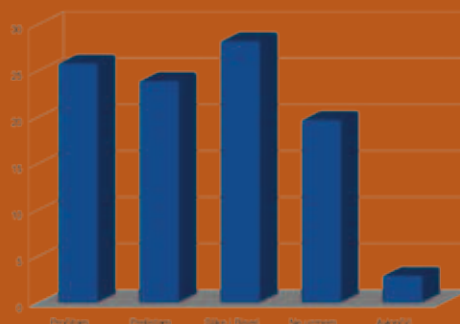
3. KOJI OD NAVEDENIH PRILOGA SU TEBI ZANIMLJIVI?

- a) informacije o dešavanju u školi 15,6%
- b) intervju -16,6%
- c) predstavljanje značajnih datuma i ličnosti - 17,4%
- d) literarno stvaralaštvo učenika (pesme, priče) – 34,3%
- e) eseji i osvrti na interesovanja gimnazijalaca – 13,2%
- f) dešavanja u sportu i oko sporta – 11,5%
- g) aktuelna dešavanja u svetu muzike i mode - 24,7%
- h) biseri profesora i učenika – 39,8%
- i) fotografije – 31,9%

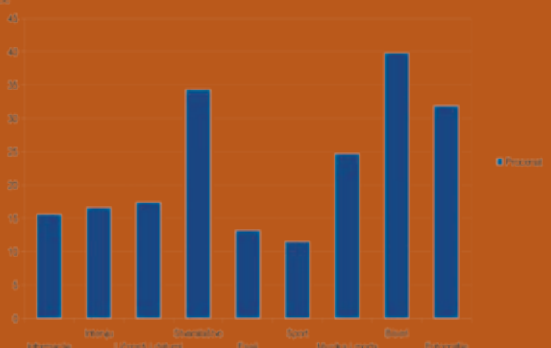
DA LI TREBA DA POSTOJI (I I DA SE ŠTAMPA) GIMNAZIJSKI LIST „PUT“?

KAD U ŠKOLI DELE NOVI BROJ „PUT-a“, TI GA UZMEŠ DA BI:

KOJI OD NAVEDENIH PRILOGA SU TEBI ZANIMLJIVI?

КАКО СРУШИТИ СТЕРЕОТИПЕ

Стефан и другари из разреда

У моје одељење иде један необичан или сасвим обичан дечак. Зависи како гледате.

Стефан Раду, мој друг, припадник је ромске националне мањине. Он је редован ђак Зрењанинске гимназије, савестан ученик, али пре свега добар пријатељ. Путује од Конака до Зрењанина да би се школовао и не одустаје!

Стефан се још у основној школи заинтересовао за историју. У седмом разреду се пријавио за такмичење из овог предмета и вредно учио за школско такмичење. У школи су му говорили да не мора толико да се труди, да је тест лак, али он је размишљао: „Нека деца су и раније ишла на такмичења из историје и имају више искуства. Они ће имати бољи успех.“ Због тога се није освртао на речи које је чуо, марљиво се спремао, учио и стигао до Републичког такмичења. Тада је био пети на листи, али то га није спречило да се наредне године поново опроба. Овог пута, Стефан је освојио прво место! Када сам га питала шта га је мотивисало, рекао ми је да је желео да се издвоји из масе, да сруши стереотипе о Ромима и да докаже себи да он то може!

Овај седамнаестогодишњак се у досадашњем животу сусретао са многим видовима дискриминације због боје своје коже, али је схватио да ће увек бити људи који ће причати лоше о њему и почео је да се шали на свој рачун. Ведрим хумором створио је много пријатеља у разреду, али каже да је свестан да је он другачији од својих сународника јер жели да се школује и напредује. Стефан претпоставља да је разлог зашто Роми брзо напуштају основну или средњу школу тај што мисле да ће више новца потрошити школујући се него што ће имати користи, па зато, оставивши учење, проналазе "исплатљивији" посао.

То ме је навело на размишљање зашто мом другу није одобрена стипендија?! Његови родитељи немају приходе, наш друг је социјално угрожен, а неко у администрацији служби које би требало да помогну то не схвата. Мислим да је врло важно да се осврнемо око себе и помогнемо онима који имају талента, али не и средстава, који се труде да постигну нешто! Стефанов план је да након завршене средње школе, упише факултет и постане професор историје. Надам се да ће му се то и остварити!

На добром је путу, јер историју и даље проучава озбиљније од нас.

НАША ОЛИМПИЈСКА ЗВЕЗДА

Захваљујући Јовану Калаби, рвачу и ученику трећег разреда, наша школа добила је Олимпијску заставу и плакету. Јован је учествовао на Олимпијским играма за младе у Нанџингу и постигао је изванредне резултате.

- Колико је тешко бити средњошколац и врхунски спортиста?

Веома је напорно бити успешан спортиста и добар ученик, али у добру организацију времена, све је могуће постићи. Живот спортисте не разликује се много од осталих, само немамо толико слободног времена као наши вршњаци, имамо специјалну исхрану... Мени је већи проблем што сам често напет. Осећам притисак тренера да увек будем најбољи, али и сам постављам себи високе циљеве, који у том тренутку нису могући. Дајем све од себе да превазиђем границе могућег и то ствара напетост. Што се одрицања тиче, друштвени живот највише трпи, зато што су такмичења најчешће викендом. Тада не смем да излазим, нити да остајем будан до касно.

- Знамо да имаш завидну колекцију медаља. Који су ти успеси најбитнији?

У својој каријери, имао сам много успеха. Издвојио бих оне

најзначајније: три пута сам био првак државе, освојио сам треће место на Медитеранском шампионату за кадете, 9. место на Првенству Европе, 7. место на Олимпијади младих.

- Причај нам о искуству у Нанџингу.

Одлазак на Олимпијаду је круна моје досадашње каријере и награда за сав труд који сам уложио. Пре саме Олимпијаде, Олимпијски тим Србије имао је заједничке припреме које су трајале 10 дана. За то време, упознао сам много младих и успешних спортиста и сви смо постали добри пријатељи. Сам боравак у Олимпијском селу представља велико искуство, самим тим што је ту било преко 4000 спортиста из целог света. Имао сам прилику да упознам многе светске звезде као што су Усаин Болт и Мајкл Фелпс. Што се самог такмичења тиче, организација је била на највишем нивоу. У борбама сам, наравно, имао трему, али ону позитивну, због важности такмичења као и бројне публике. Ипак, имао сам невероватан осећај задовољства и поноса током такмичења.

- Због чега си почео да се бавиш рвањем?

С обзиром да сам ја из Ботоша, а тамо једини спорт којим деца могу да се баве јесте рвање, нисам имао избора. Тренирам рвање од своје четврте године. На први тренинг одвео ме отац. Нисам био одушевљен, али желео сам да се бавим спортом, па сам истрајао, а касније и заволео рвање. Сада се са осмехом на лицу присећам тих дана.

- Какви су ти планови за будућност?

Моја жеља је да своју академску и спортску каријеру наставим у САД. Постоји велика вероватноћа да у септембру одем у Hilar Davidson средњу школу у Колумбусу, у држави Охајо, где бих завршио средњу школу и изборио се за што бољу стипендију за наставак школовања.

- Имаш ли хоби, интересовања?

Волим да читам, омиљена књига ми је „Легенда о лопову“ од Хуана Гомеса - Хурада. Уживам у гледању филмова и игрању игрица.

избор најсмешнијих бисера

1995-2015.

БИСЕРИ!

проф. физике: Ево да дам два задатка за домаћи.

Ученици: Нееее!

проф. физике: Морам бар два или ћу умрети.

проф. биологије: Лишајеви живе на местима где ни пијан, ни луд не би живео. Како изгледа лишај? Је л знате како изгледа крушка? Да! Е па ни налик на њу!

проф. ликовног: Какав је то мирис? Је л сте ви овде јели паприкаш?! А, па да! Ви сте мађарско одељење, ви сте јели гулаш!

проф. књижевности:

Татјана Ларина је била за брак, а Олга за једнкратну употребу.

проф. физичког: Зашто не радиш физичко?

Ученица: Професоре упишите ми М.

проф. физичког: А како ти је П? (мислећи на презиме)

Професор филозофије:

Петровић?

Редар: Он је у библиотеци, тражи Достојевског.

Професор филозофије:

Достојевски је умро.

проф. географије: Децо, ко је одсутан?

Ученици: Професорице, већ сте уписали одсутне.

проф. географије: Јао, да!

Ученици: Професорице, уписали сте их за среду, а данас је уторак.

проф. географије: Јао, шта ћу сад? Нека, ставићу стрелице.

Ученици: Професорице, то чак није наш дневник!

... И ЈОШ БИСЕРА ...

Коментар професора српског на филм „Троја“: Каква је то верзија „Илијаде“ у којој се не појављују богови?

Ученица: Али, професорице, ако Бред Пит игра Ахила, ко би онда играо бога?

Проф књижевности: Грчки богови су: Атина, Хера...које још ви знате?

Ученици: Дионис, Зевс...

Ученик: И Тарзан!

Професор историје: Не ваља да у држави сва власт буде сконцентрисана на једном месту...

Ученик: Па да, то као пљескавица.

Проф.информатике: Овај програм ће да исписује само јединице. Гле, исти ко ја.

Проф.математике: Ако неко има нешто против оцене, нека сада каже или нека заувек ћути.

Проф. књижевности: Наведите имена певача од којих је Вук Караџић записивао песме.

Ученик: Слепа Брена!

Ученица (испред зборнице):

Професорице, да ли је професорица Мирковић ту?

Проф: Мирковић? Шта ти предаје?

Ученица: Не предаје мени, али предаје српски.

Проф: Не предаје ниједна Мирковићка у гимназији. Мислиш ли на професорицу Марковић?

Ученица: Не, не, на Драгану, ради у библиотеци.

Проф: Ахааа, професорица Данијела Шкорић?

Ученица: Даа! Знала сам да је неки народњак!

Ученик: Ромео је био храбар, добар и импулсиван. То се види по његовим поступцима: долазио је на њен балкон, убио је њеног рођака, чак ју је и оженио.

Ученик (испред зборнице):

Професорице, да ли је ту професорица из физике?

Проф: Ниједна није из физике, све су из Зрењанина или околине.

Ученик: Значи, онда ће доћи замена?

Проф. књижевности: Која су Шекспирова дела?

Ученик: Ромео и Јулија, Омлет...

Фидипид®

RASTKO STEFANOVIĆ

ПУТ – лист ученика Зрењанинске гимназије – Зрењанин, Гимназијска 2

На овај ПУТ су кренули: Иван Живков, директор формалности, Миле Пушкарић, патријарх (свака му на месту), Иван Павковић, ситни молерај, Растко Стефановић, гуру за странпутице од сваке феле, Габријела Паригрос, дежурно гунђало и провокатор, Дијана Каруовић, највернији ентузијаста, Горан Васковић, (сведок) сарадник из сенке, и младе наде: Вања Велислављев II₃, Катарина Николић III₁, Вања Стојковић III₁, Иван Суботић III₁, Јована Тодоровић III₂, Хелена Братић III₃, Милица Јањић III₃, Бојана Марчићев III₃, Неда Маринац IV₁, а двадесет година сизифишу Александра Суботић и Душица Митић

технички уредник: Тибор Арва

штампа: Diginet; тираж: 700 примерака